

NIEUWE AVONTUREN

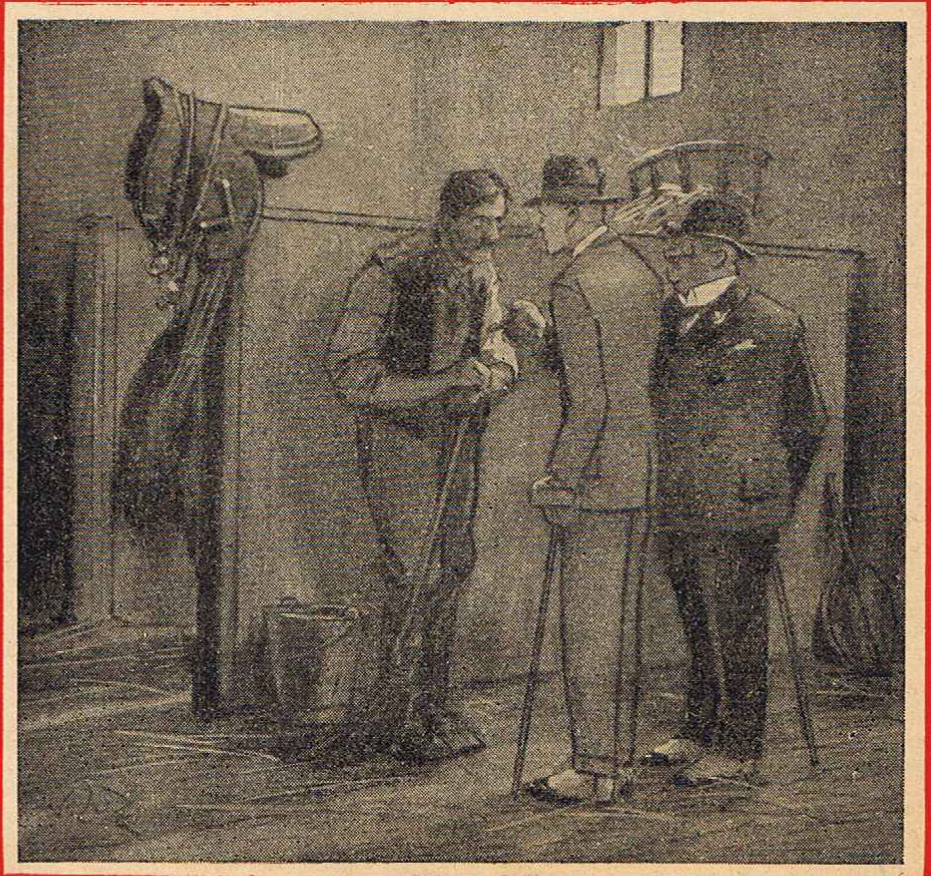
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

CIRCUSZAND EN JUWELEN

N° 2311

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Circuszand en Juwelen

HOOFDSTUK I

RAFFLES ZOEKT AFLEIDING

Lord William Aberdeen, alias Lord Lister, die misschien geen twee mensen op de hele wereld als John Raffles kenden, zat met tamelijk lusteloos gelaat aan zijn ontbijttafel, volgens de Engelse gewoonte goed voorzien van ham, gebakken eieren en havermout.

De Grote Onbekende at, tegen zijn gewoonte, met weinig smaak, en bladerde onverschillig in een nummer van de «Times», dat opengespreid naast zijn bord lag.

— Het lijkt er waarachtig wel wat op, alsof de mensen braaf beginnen te worden, mompelde hij schamper in zichzelf. Als men de rechtbankverslagen leest, die vandaag de kolommen van het city-blad sieren, dan zou men werkelijk haast zeggen dat de tijden naderen, waarop het lam met de wolf samen zul-

len rond dartelen. Mag men dit brave blad geloven, dan zou de wereld toch nog niet zo verdorven zijn, als waarvoor ik haar altijd heb gehouden, en nog houd, al schijnt mijn allerbeste vijand Baxter in de laatste dagen al verbazend weinig te doen te hebben.

Op dit ogenblik trad de vertrouwde secretaris van Lord Lister, Charles Brand, binnen.

Deze kende het sprekend gelaat van zijn vriend te goed om niet onmiddellijk te zien dat er iets aan het humeur van zijn vriend en mentor schortte.

Hij maakte echter geen opmerking en wachtte kalm af tot Lord Lister hem de reden van zijn mistroostigheid zou mededelen.

— Ben je daar, Charles, vroeg Raffles zonder van de lectuur van zijn lijfblad

op te zien.

— Ja, Edward, ik kom horen of je ook iets voor mij te doen hebt.

— Ik kan je alleen voorstellen, je een weinig met mij te vervelen, beste Charles.

— Is er dan werkelijk niets te doen?

— Je behoeft slechts de «Times» even in te zien, en je zult mij dadelijk gelijk geven als ik je zeg, dat er tegenwoordig niets meer gebeurt. De dagen van Olim, de schone tijden van weleer zijn voorbij, naar het schijnt en wij zullen er ons blijkbaar in moeten schikken om voortaan in de kranten niets anders te lezen dan verhalen over oude dames die in koffie gestikt zijn, overreden schoothondjes, in de jenever verzopen landlopers en andere narigheden van hetzelfde allooi.

— Heb je de advertentiepagina's al eens doorgelezen? Daarin wil wel eens iets staan, dat je aandacht trekt en je aanleiding geeft, om je buitengewone schranderheid nuttig aan te wenden.

— Begin je me te vleien, amice? Dat is anders je gewoonte niet.

— Dat weet je wel beter. We kennen elkaar al te lang, dan dat ik je met vleierij aan boord behoef te komen, en als ik je zeg, dat je schranderheid buitengewoon groot is, dan is dat geen vleierij, maar het constateren van een feit. Hoe vaak is het al niet voorgekomen, dat je de schranderste speurhonden van Scotland Yard op een dwaalspoor hebt gebracht en zaken hebt opgelost, die voor al die politiemannen in het diepste duister gehuld bleven.

— Dat is wel zo, gaf Raffles toe, maar je zult me moeten toegeven, dat er ook niet veel hersens voor nodig zijn, om het van onze vriend Baxter te winnen.

— O, van hem sprak ik niet, zei Brand minachtend. Baxter is zo olliedom dat het mij eigenlijk verwondert, dat hij al niet lang in het Hogerhuis zit.

— O, viel Raffles zijn secretaris in de rede, nu overdrijf je het toch wel een beetje. Ik verzeker je, dat er in het Hogerhuis verscheidene knappe koppen zitten.

— Zodra je mij er meer dan drie krunt noemen, beloof ik je, dat ik er eens heen zal gaan, zei Brand op zijn beurt lachend. En geef me nu eens antwoord op de vraag, die ik je zoëven deed, namelijk, of je de advertenties al hebt doorgelezen, die gewoonlijk een dankbaar onderwerp voor je plegen te zijn.

Onder het spreken liet Raffles zijn blikken over de advertentiekolommen glijden.

Zijn secretaris volgde met aandacht de bewegingen van de man, die tegenover hem aan de tafel zat. Reeds jaren kende hij dat gelaat en toch viel hem telkens weer opnieuw de buitengewone schranderheid en de scherpte dier mannelijke trekken op.

Nu Raffles las, lagen zijn lange wimpers op zijn wangen en tekenden daar donkere schaduwen.

Plotseling keek hij van zijn lectuur op en vroeg aan zijn secretaris:

— Wist je dat het circus van Albert Althoff hier komt, Charles?

— Ik heb er op de club over horen spreken.

— Bedoel je de Windsor Club, waarvan ik Vice-President ben?

— Juist.

— Ja, het verwondert mij niets, dat men er daar druk over spreekt. Zo'n reizend circus is juist iets voor een groot aantal van de adellijke heren, die daar komen.

— Waarom eerder een reizend circus, dan een vast?

— Wel, dat is nogal duidelijk, dunkt me. Een amourette met een paardrijdster of een trapezewerkster van een reizend circus is immers veel gemakkelijker af te breken, dan een liaison met een circusster, wier verblijf in dezelfde stad het leven van haar aanbieder zeer onaangenaam zou kunnen maken.

— Dat is zo, beaamde Brand. Onze adellijke jongelui vinden een paardrijdster heel aardig... gedurende een week of twee, drie. Maar in de vierde week begint ze te vervelen, en in de vijfde onuitstaanbaar te worden.

— En daarom is het voor de jongelui, waarover je spreekt, juist zo voortref-

felijk ingericht, dat zo'n reizend circus maar ongeveer vier weken in een en dezelfde plaats blijft.

— Maar geloof jij ook niet, Edward, dat de meeste dametjes van zo'n circus ook niet beter verdienen?

— Zeg dat niet, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Je zoudt daarmee groot onrecht doen aan een menigte onschuldige jonge meisjes, die, ofschoon zij steeds aan de grootste verleidingen bloot staan, hun onschuld weten te bewaren. Je zult mij wel toegeven, dat dit voor die kinderen heel wat moeilijker is, dan voor de dames van de grote wereld, die van kindsbeen af steeds op het rechte pad zijn gehouden door strenge vaders en door de liefde van hun moeders.

— Er is veel waars in wat je zegt, Edward, en ik herroep mijn opmerking van straks.

— Weet je wie er bij is, Charles?

— Neen, want ik heb de aanplakbiljetten maar heel vluchtig doorgekeken.

— Dan zal ik het je zeggen, niemand minder dan Olga Dimitrieff, de beroemde Russische schoolrijdster.

Ik moet je zeggen dat het me genoegen doet, dat we deze voortreffelijke circusartieste in de Engelse hoofdstad te zien krijgen.

— Zij moet wel bijzonder goed zijn, Edward, als jij haar zo in de hoogte steekt, want ik weet dat jij op het punt van paardrijden niet gauw tevreden bent.

— Dat is ook zo. Als je, zoals ik, maanden lang onder de Arabieren geleefd hebt en een half jaar bij de Kozakken, die na hen de beste paardrijders ter wereld zijn, dan moet er heel wat gebeuren op dat gebied, wanneer je er verwonderd over kunt staan. Maar ik zeg je dat Olga Dimitrieff voor mij ver-

reweg de beste paardrijdster ter wereld is.

— Rijdt zij beter dan jijzelf?

— Veel beter, amice.

— Is zij een mooie vrouw?

— Betoverend.

— Jong?

— Nauwelijks twintig jaar, misschien nog wel jonger.

— Zou je mij haar niet eens kunnen beschrijven, want je hebt mij nieuwsgierig gemaakt.

— O, dat gaat gemakkelijk genoeg. Ze is, zelfs voor een Russische vrouw, beroemd om de buitengewoon schone, rossigblonde kleur van haar haar. Haar ogen, van zeldzame grootte, hebben een eigenaardige tint: ze zijn noch zwart, noch blauw en hebben toch van beide kleuren iets. Je hebt natuurlijk wel eens afbeeldingen gezien van de Venus van Milo en daarom het schoon ovaal van het gelaat bewonderd. Welnu, ik zeg je, dat Olga Dimitrieff in dit opzicht volstrekt niets bij dit wereldberoemde beeldhouwwerk behoeft achter te staan, ik zou haast zeggen, integendeel.

— Is ze soms vrij lang voor een vrouw? viel Brand hem in de rede.

— Voor een Russische zeker, antwoordde Raffles.

— Heeft zij een olijfkleurige tint?

— Ja, heel donker. Maar hoe weet jij dat Charles? Heb je haar dan zelf gezien?

— Dat moet wel haast, Edward, want jouw beschrijving past precies op de knappe, jonge vrouw, die ik gisteren tegenkwam, juist toen ik de club verliet.

— Was je alleen?

— Neen, ik had Lord Highburn en Viscount Bornemouth bij me.

Plotseling was Raffles een en al aandacht.

HOOFDSTUK II

TWEE ADELLIJKE EERROVERS

Raffles legde de « Times » terzijde en keek zijn trouwe vriend en secretaris

strak aan.

— Ik hoop toch niet, Charles, dat je

die twee schobbejakken tot je vrienden hebt gepromoveerd? De hemel weet, dat ik geen brave jongen ben in de betekenis, die gewone mensen daaraan plegen te hechten. Maar ik zou me nog liever onmiddellijk door mijn meest beminde vijand, inspecteur Baxter, laten arresteren, dan dat ik mij deze twee adellijke heren tot vrienden zou kiezen, of ook maar met hen zou willen omgaan.

— Dat ben ik volmaakt met je eens, Edward, en je behoeft geen ogenblik vrees te koesteren dat ik hen tot mijn intieme vrienden zou maken. Het was louter toeval, dat wij samen op straat kwamen.

— Dus zij hebben Olga Dimitrieff ook gezien?

— Natuurlijk, evengoed als ik.

— En hoe was de indruk, die de mooie paardrijdster op onze beide vrienden maakte?

— Dat behoef ik je nauwelijks te zeggen. Lord Highburn likte zijn dikke lippen als een poes, die room geproefd heeft en zijn lelijke ogen glommen als kooltjes vuur. Ik heb in mijn hele leven nog nooit iemand zo overstuur zien raken door het aankijken van een mooie, jonge vrouw.

— Zo zo, merkte Lord Lister nadenkend op. Ik zal je eens wat zeggen, Charles. Ik heb er zo'n flauw idee van, dat ik zoëven bezijden de waarheid was, toen ik beweerde, dat er in het geheel niets meer gebeurt en dat ik mijn tijd met rentenieren zal moeten doorbrengen. Maar vertel me eerst eens, wat je nog verder hebt gezien.

— Gezien niet veel, maar gehoord wel, een paar woorden, vol betekenis, die ik je natuurlijk wel eerder zou verteld hebben, als ik geweten had, dat het hier de persoon betrof, die zodanig je belangstelling schijnt te trekken.

— En wat zeiden ze?

Viscount Bornemouth keek eerst Graaf Highburn aan, daarop keek Graaf Highburn zijn vriend de Viscount aan, precies op de manier van een paar smulpapen, die een vette gans voor het uitstalraam van een poelier zien liggen. Toen zei Lord Highburn, zonder zich

zelfs de moeite te geven zijn stem te dempen:

— Dat is een verduiveld aardig schatje. Vinden de heren dat ook niet?

Lord Bornemouth begon zo hard te lachen om die opmerking van zijn waardige vriend, Lord Highburn, dat ik een ogenblik bang was zijn ogen als knikkers over zijn dikke wangen te zien rollen, terwijl zijn buik schudde als een van die puddingen, die je kamerdienaar Gaston zo lekker weet op te dienen. Toen zei de man grinnikend: Ik heb al veel mooie vrouwen gezien in mijn leven, maar dit snoesje slaat verreweg het record.

— En wat zei jij wel, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij zijn secretaris ernstig aankeek.

— Ik heb geen woord gezegd, Edward, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik zelf de jonge vrouw ook buitengewoon mooi vond. Maar haar gezicht getuigde van zoveel onschuld, dat ik het niet over mijn hart had kunnen verkrijgen mij uit te laten op de manier van de twee edele clubleden. Ik heb dan ook niets anders gedaan dan mijn hoofd voor hen afgenomen en mijns weegs gegaan.

— En wat gebeurde er toen? Was daar de zaak mee afgelopen?

— O hemel, neen, Edward, antwoordde Brand met een guitige uitdrukking in zijn ogen, daar hij wel zag hoe ongeduldig zijn vriend was naar het vervolg van zijn verhaal. Zoals mijn gewoonte is, als er pas iets gebeurd is, dat ook maar in het minst mijn aandacht heeft getrokken, keek ik nog even om.

— En wat zag je toen?

— Ik zag de knappe, jonge vrouw haastig doorlopen en op twintig passen achter haar onze twee edele vrienden Viscount Bornemouth en de man, van wie hij reeds een half vermogen heeft geleend, Graaf Highburn.

— Wel, wel, ik geloof, dat je verhaal nog belangwekkender gaat worden dan ik me eerst voorstelde, zodat de dag toch niet zo vervelend zal verlopen, als hij begon. Want als ik je goed ken, bleef

het daarbij niet.

— Precies, juist geraden, Edward. Ik rook als het ware, dat er iets belangwekkends in de lucht zat. Jij kent onze Lord Highburn ook al te lang, om niet te weten, dat hij ondanks zijn hoge adel, een schoft is, die voor niets terugdeinst, als hij zijn plannen wil bereiken. Wist je wel, dat hij eens niet minder dan vijftigduizend vooroorlogse roebels heeft uitgegeven, alleen om een paar danse-resjes van de Keizerlijke Schouwburg te Petersburg, waarop hij zijn zinnen gezet had, te laten overkomen?

— Natuurlijk wist ik dat, antwoordde Raffles. Je kunt er van verzekerd zijn, amice, dat ik de doopceel van alle leden der Club gelicht heb en van hun verleden misschien beter op de hoogte ben dan zijzelf. Maar ga door met je verhaal.

— Nu dan, ik kon aan de houding van onze twee vrienden duidelijk zien, dat zij het op het mooie circusartiestje voorzien hadden en daar me, uit de haast, waarmede zij zich verwijderde, duidelijk bleek dat ze van de twee Don Juans van de Droevige Figuur niets moest hebben, keerde ik op mijn schreden terug en begon het drietal te volgen. Zoals je weet, kan ik zo zacht lopen, dat zelfs een beroepsinbreker het me niet zou verbeteren. Ik kon dus ongemerkt achter de twee adellijke schobbejakken komen, en hoorde toen enkele gedeelten van een gesprek, dat mij bewees, dat ik er toch niet geheel verkeerd aan had gedaan, om nog eens om te kijken, nadat ik hen verliet. Het begin was al dadelijk buitengewoon belangwekkend. Lord Highburn begon met de opmerking:

— Wil je wel geloven, Viscount, dat ik er een van mijn landgoederen voor over zou hebben, om dat lieve jonge kippetje de mijne te mogen noemen?

— Het schijnt je erg aangepakt te hebben, antwoordde Lord Bornemouth lachend, terwijl hij moeite had met zijn dikke, korte beentjes zijn lange vriend bij te houden. Je bedoelt toch zeker niet voor altijd?

— Neen, dat is wel wat overdreven,

zei de ander weer. Zij is wel verduveld lief, maar wij weten volstrekt niets van haar afkomst af en trouwens al was zij een prinses van den bloede, dan zou ik haar toch niet langer dan een week in mijn nabijheid dulden.

— Je hebt gelijk, besta vriend, zei de Viscount met een grijnslach. Maar nu moet je mij eens zeggen, hoe je het wel denkt aan te leggen om dat meisje in handen te krijgen.

— Daarover ben ik het met mezelf nog niet eens, waarde vriend, maar ik zal er wel wat op vinden, dat verzeker ik je. Nogmaals, al zou ik er een paar duizend pond voor moeten uitgeven, ik wil en zal haar bezitten.

De twee boezemvrienden waren op dat ogenblik tot vlak achter Olga Dimitrieff genaderd en ik verzeker je, dat ik de grootste moeite had mijn handen in mijn zakken te houden. Ze tintelden, alsof er met duizend spelden in geprikt werd.

— Dat behoeft je me niet te zeggen, Charles, zei Raffles, daarvoor ken ik je te goed. Maar ga voort.

— Highburn en Bornemouth hadden mij nog steeds niet gezien, zozeer waren ze in de beschouwing verdiept van het mooie meisje, dat voor hen uitliep, aldus vervolgde Brand. Eindelijk waren ze vlak bij haar. Ze liepen haar voorbij, keken haar brutaal in het gezicht en namen diep hun glanzende hoge hoed voor haar af.

— Aha, zei Raffles, ik geloof, dat het drama langzamerhand zijn hoogtepunt bereikt.

— Als je het een drama wil noemen, is het mij goed, antwoordde Brand lachend, maar dan toch alleen voor hen en niet voor mij. Het ging zo, moet je weten. Het meisje had dit onbeschaamde gebaar van een man, die zij in het geheel niet kende, nauwelijks gezien of ze stond stil, keek hem aan met een blik, die ik nooit zal vergeten en maakte rechtsomkeer. Het natuurlijk gevolg was dat zij mij tegemoet liep en dat wij vieren nu vlak bij elkaar waren. Ik lichtte beleefd mijn hoed en zei tot haar:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, miss, dat ik het waag u aan te spreken,

maar indien deze heren u lastig vallen, hebt gij slechts één woord te spreken, en ik verzeker u dat hun dan de lust zal vergaan, om het nog eens te doen.

Het meisje keek mij met een dankbaar glimlachje aan en zei toen met een klankvolle stem, die mij tot in de ziel drong:

— Het betekende niets, mijnheer, maar ik dank u vriendelijk voor uw welgemeende tussenkomst.

— Als nu die adellijke uilskuikens maar zo verstandig waren geweest, om hun snater te houden, dan had de zaak hiermee afgelopen kunnen zijn, maar onze Lord Highburn was zo onverstandig om mij van het hoofd tot de voeten op te nemen, alsof ik een kakkerlak of een ander vies beest was en daarop met zijn onuitstaanbaar neusgeluid te zeggen:

— Mijnheer Brand, ik weet eigenlijk niet goed, waarmee ge u bemoeit. En ik wil er u wel even op attent maken, dat een Graaf Highburn het niet kan dulden, dat iemand zich in zijn zaken mengt, vooral niet in tegenwoordigheid van een dame.

Nu, je kunt wel begrijpen, waarop dat moest uitdraaien. Mylord had het laatste woord nauwelijks gezegd, of ik was met een paar stappen voor hem, keek hem eens goed in zijn kikvorsenogen en antwoordde:

— Lord Highburn, als ik mij in deze zaak mengde, dan deed ik iets, dat ieder ander fatsoenlijk man in mijn plaats zou hebben gedaan. En omdat ik vind, dat u zich enige ogenblikken geleden allesbehalve grafelijk hebt gedragen, zal ik het bij mijn opmerking en tussenkomst niet laten, maar u even deze fraaie cylinderhoed over de ogen slaan, die u minstens vijf pond gekost heeft.

En omdat je wel weet, Edward, dat ik nooit een holle bedreiging uit, rustte twee seconden later de rand van de hoge hoed van onze graaf op zijn schouders. Het is mogelijk, dat het ding indertijd vijf pond heeft gekost, maar nu was het hoogstens nog een halve shilling waard. De graaf danste als een gek op en neer en rukte als bezeten

aan zijn hoedrand, terwijl zijn lieve vriend Viscount Bornemouth zo groen zag als gras en nijdig beet op de paar haren, die hij zijn snor noemt. Je kon goed zien, dat hij naar woorden zocht om mij naar het hoofd te slingeren. Maar ik had geen tijd en geen lust om zijn beuzelpraatjes aan te horen, keerde mij om en ging naar huis.

Het was de gewoonte niet van Raffles om hardop om iets te lachen.

Maar Brand had zijn verhaal zo droogkomiek verteld, dat zijn vriend zich achterover in zijn stoel wierp en zich op de dijen klopte.

— Ik ben voorbarig geweest, amice, dat ik mij over verveling beklaagd heb, want je verhaal heeft mij geheel en al opgebeurd. Maar hoe drommel komt het, dat je mij dit niet eerder hebt verteld?

— Dat is heel eenvoudig. Ten eerste, omdat je er mij niet om gevraagd hebt en ten tweede, omdat ik het niet de moeite waard vond en immers ook niet wist wie die knappe, jonge vrouw was, en dat zij in zekere zin je belangstelling heeft opgewekt.

— Je herinnert mij er aan, dat ik je nog moet vragen, wat er daarna met Olga Dimitrieff geschiedde.

— O! Zij bleek op en top een dame te zijn en had het einde van onze twist niet eens afgewacht, maar was snel doorgelopen. Toen ik mij van die twee roué's verwijderde, was zij reeds ver weg en vond ik het niet nodig haar na te gaan.

— Daaraan heb je goed gedaan, Charles, hernam Raffles ernstig. Want dat zou je mooie daad weer helemaal bedorven hebben.

— Dat voelde ik ook, Edward, en daarom ben ik maar kalm naar huis gewandeld, maar ik moet je eerlijk zeggen, met enige spijt. En zullen we de zaak hier nu bij laten? Of denk je die nog voort te zetten?

— Natuurlijk ben ik dat van plan, amice. Waar zie je me voor aan? Je hebt me daar een prachtig gegeven aan de hand gedaan en ik beloof je, dat ik deze adellijke smeerpotsen een kool zal stoven, die hun nog lang zal heugen.

HOOFDSTUK III

DE WINDSOR-CLUB

Nog diezelfde avond verzocht Raffles zijn vriend, na een half uur in volmaakte rust een kostelijke havana te hebben gerookt, in zijn kamer te komen, die gemeubeld was met al de smaak, waarvan deze merkwaardige man bij alle gelegenheden blijk gaf.

Een ogenblik later trad de secretaris binnen.

— Ik zie, dat je in avondtoilet bent, Edward, zei hij tot de Grote Onbekende. Ben je van plan uit te gaan?

— Ja, Charles, ik wil me vanavond weer eens in de huid van Lord Aberdeen steken en mij naar de Windsor-Club begeven, waar ik al enige tijd geen voet heb gezet. Ik kan het niet langer over mij verkrijgen, mijn waarde medeleden langer in het onzekere omtrent mijn lot te laten. Er bevinden zich onder hen een zekere Lord Highburn en een Viscount Bornemouth, die ik gaarne eens zou terugzien.

Brand keek zijn vriend met open mond aan.

— Je gaat toch geen dwaasheden uithalen? vroeg hij eindelijk.

— Doe ik dat dan wel eens meer? vroeg Raffles glimlachend.

— Je weet wel, wat ik bedoel. Ik wil maar zeggen, dat ik je enige voorzichtigheid zou aanraden. Niemand van de leden van de Windsor-Club heeft er enig vermoeden van dat jij Raffles bent, naar wie inspecteur Baxter nu al jaren zoekt met een ijver, een betere zaak waardig. Maar als je ruzie krijgt met een of ander der personen, die je daar zoëven noemde, dan zou je incognito wel eens verloren kunnen gaan en dat zou niet in ons voordeel zijn.

— Maak je daaromtrent maar geen ogenblik ongerust, amice.

— Accoord, maar wat is dan eigenlijk je plan?

— Dat kan ik je niet zeggen, omdat het helemaal van de omstandigheden zal afhangen, maar in ieder geval, zal ik het je vertellen, als ik vannacht terugkom.

— Wat dunk je, zal ik ook nog op de Club komen?

— Als je wilt, kun je het doen, maar ik acht het niet volstrekt noodzakelijk. Wij doen wel steeds, alsof wij vreemden voor elkaar zijn, of althans geen intieme vrienden, maar voor alle veiligheid is het misschien beter, dat wij elkaar vanavond maar zo weinig mogelijk aanspreken op de club. Wij mochten eens beginnen te lachen, net als de advocaten bij de oude Romeinen, die elkaar ook nooit op straat konden tegenkomen zonder te glimlachen, en dan zouden mijn slachtoffers wel eens argwaan kunnen krijgen.

— Aha, dus je bent van plan, weer eens een echte pakken en weg-wezen-historie op touw te zetten?

— Je hebt het geraden, amice. Onder mijn clubgenoten is er geen enkele, die mij steeds zulk een afkeer heeft ingeboezemd, als die Lord Highburn met zijn snoetwerk als een verliefd varken en zijn onafscheidelijke vriend, Viscount Bornemouth, en ik wil je wel bekennen, dat ik voornamelijk zo veel behagen schep in je verhaal van vanochtend, omdat het mij de gelegenheid bood, die heerschappen te onthalen op een proefje van mijn kunst.

Daarop stond Raffles op en belde.

Zijn oude kamerdienaar Gaston, die sedert onheuglijke tijd in dienst van zijn meester was, kwam bescheiden binnen en vroeg wat hij wenste.

— Breng mijn bontjas, zei Raffles op vriendelijke toon, en ga dan maar naar bed, want ik denk, dat het vanavond wel laat zal worden.

Raffles had de kostbare pelsjas aangetrokken en zijn hoed opgezet.

Gaston was de kamer weer uitgegaan.

Raffles trad op Brand toe, en zei:

— Heb je de avondeditie van de «Times» al ingezien?

— Nog niet.

— Hier liggen de kranten. Kijk de advertentiepagina's maar eens door; misschien vindt je er wel iets in, dat je aandacht trekt. En nu, tot straks. Ik hoop met goede berichten thuis te komen.

Raffles drukte zijn meest vertrouwde vriend de hand en had even later zijn huis in Cromwell Road verlaten.

Brand nam het hem aangewezen blad van de «Times» op, en begon aandachtig de advertenties te bestuderen, een taai werkje, dat wel een uur van zijn tijd kostte.

Eindelijk, nadat hij ettelijke aanbiedingen van sempstresses, waiters, valets, parlour maids en ander personeel had doorgeworsteld, viel zijn oog op de volgende advertentie:

«Circuseigenaars, doet uw voordeel!»

Een eerste-rangs parterre-acrobaat, wegens woordbreuk van zijn impressario twee weken zonder werk, biedt zich tegen zeer gunstige conditiën gedurende deze aan. Prima attractie-nummers voor circussen en grote variété's. Brieven onder motto «Stefano» aan het bureau van de «Times».

— Wel wat drommel, bromde Brand in zichzelf, na de advertentie tweemaal te hebben overgelezen, ik wil de neus van inspecteur Baxter, klaargemaakt als blinde vink, opeten, als dat niet het werk van Edward is. Maar wat hij er mee voor heeft, dat mag de nicht van de tante van mijn grootmoeder weten.
 ... ..

Terwijl Brand over het doel van deze advertentie zat te piekeren, was Raffles, als Lord Aberdeen, reeds hoog en breed gezeten in de weelderige conversatiezaal van de Windsor-Club, een der voornaamste van Londen, waar alleen adellijke jongelui of hun gasten toegang

hadden.

In dit milieu bewoog Raffles zich met een gemak en een zekerheid, die de verbazingwekkende toneelspelersgaven van deze zonderlinge man op overtuigende wijze aantoonde.

Hij had zijn pels en hoed aan de buigende in een van gouden passementwerk schitterende uniform gedoste lakel gegeven en was, zacht een populair operette-deuntje neuriënd, de conversatiezaal binnengetreten.

Er waren nog niet veel leden aanwezig, daarvoor was het nog te vroeg.

Raffles liep langzaam de lange, schitterend verlichte zaal door.

Ten slotte hield hij stil bij een tafeltje, waaraan twee heren gezeten waren, beiden in rok gekleed, die zwijgend voor zich uitstaarden, als waren zij in de somberste overpeinzingen verdiept.

Soms keken zij elkaar aan en dan slaakte een hunner een zucht, zelfs die een steen tot tranen zou hebben geroerd.

Die twee heren waren Graaf Highburn en Viscount Bornemouth.

Raffles trad met zijn onschuldigste gezicht naderbij en boog hoffelijk.

— Mijneheren, zei hij met zijn welkuidende stem, waaraan hij, als hij wilde, zo'n vleiende klank wist te geven, ik hoop dat ik u niet stoort? Wilt gij mij veroorloven, bij u plaats te nemen?

De beide vrienden haastten zich hem dit verlot toe te staan.

— Ik vrees toch waarlijk, dat ik een beetje overtollig ben, heren. Gij beiden ziet er, om u de waarheid te zeggen, een weinig bedrukt uit, alsof u iets onaangenaams overkomen is. Gij neemt mij toch die opmerking niet kwalijk?

— O, volstrekt niet, antwoordde Lord Highburn haastig. Uw vraag vleit ons; zij getuigt immers van belangstelling, niet waar?

— Gij noemt het ware woord, het is zuivere, oprechte belangstelling, zei Raffles op een toon, die zelfs Charles Brand volmaakt op een dwaalspoor aangaande zijn ware mening zou hebben gebracht. Maar, zo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij op een paar vuurrode strepen, een op iedere wang van een

der heren wees, ik zie met leedwezen, dat gij u een verwonding op de hals hebt gehaald. Toch niet ernstig, hoop ik?

Lord Highburn kreeg een kleur als vuur en stamelde bijna onverstaanbaar:

— O, het heeft niets te betekenen, mylord. Die ezels van een barbier, bij het scheren...

— Ah, gij gebruikt dus geen veiligheidsscheermes? vroeg Raffles op een zo innig belangstellende toon, dat graaf Highburn de belediging niet eens opmerkte.

— Eh, neen, mylord. Ik ben, helaas, zo onverstandig, om mijn gelaat aan de handen van een barbier toe te vertrouwen... enne...

Hier viel Viscount Bornemouth zijn « ander ik » in de rede met de woorden:

— Hoor eens, waarde vriend, ik geloof dat er niet de minste reden bestaat, om voor onze vice-president een geheim te maken van het betreurenswaardig voorval, dat je in die onaangename toestand heeft gebracht.

— Meen je werkelijk, Bornemouth? vroeg Graaf Highburn nog wat aarzelend.

— Dat spreekt toch vanzelf. Lord William Aberdeen is een man van eer, en hij zal je misschien wel voldoening weten te geven voor de belediging, die je is aangedaan.

— Hm, bromde graaf Highburn. De zaak is, dat die Brand een vriend van Lord Aberdeen is.

— Wat zegt gij daar, graaf? riep Raffles uit, zich hoogst verbaasd houdend. Gij noemt de heer Charles Brand mijn vriend? Wel, ik moet u zeggen, dat gij dan toch een al te ruime betekenis aan dat woord geeft. Zeker, ik verkeer met genoemde heer op even vriendschappelijke voet als met de overige leden van de Club, maar hij is volstrekt geen speciale vriend van mij. Ik bezit maar zeer weinig vrienden, en deze komen niet in de Windsor-Club.

— Ach zo, zei Graaf Highburn, blijkbaar opgelucht door deze mededeling. Welnu, dan kan ik u ook ronduit zeggen, wat deze heer mij heeft wagen

aan te doen.

— Ik ben een en al aandacht, zei Raffles vriendelijk, terwijl hij zich beleeft tot de graaf overboog.

Deze deed hem nu het, telkens met alles behalve adellijke vloeken doorspekt verhaal, van wat hij « een schandelijke, ongehoorde aanranding » noemde.

De vice-president van de Windsor-Club had hem aangehoord, zonder dat een spier op zijn effen mannelijk gelaat bewoog.

Toen Lord Highburn eindelijk klaar was met zijn jeremiade en die met een laatste knoop bezegeld had, merkte Raffles langs zijn neus op:

— Natuurlijk hebt gij de kwajongen onmiddellijk uitgedaagd?

Graaf Highburn keek de spreker met glazige ogen aan. Het was hem, of hij het in Keulen hoorde donderen.

— Uitgedaagd? hakkelde hij, met smekende blik zijn boezemvriend aanziende, als om bij deze steun te zoeken.

— Ja, natuurlijk, hernam Raffles kalm. Gij hebt zulk een belediging toch niet ongestraft gelaten?

Plotseling viel de nobele graaf een redmiddel in. Hij stak zijn borst trots vooruit en zei op verwaande toon:

— Het spreekt vanzelf, dat ik de vlegel onmiddellijk ter verantwoording zou hebben geroepen, indien mij dit niet volmaakt onmogelijk was geweest.

— Ah, dat wist ik wel, riep Raffles uit, op een toon als was hem een pak van het hart genomen.

— Ziet ge, aldus vervolgde Highburn die vervloekte hoed zat mij zo vast om het hoofd, dat ik niets kon zien, en evenmin iets kon zeggen. En toen Bornemouth mij eindelijk bevrijd had, was de lafaard reeds een straat verder, zodat ik mijn rechtmatige woede tot mijn spijt moest intomen.

— Dat zal u een ongehoorde inspanning hebben gekost, zei Raffles met meesterlijk nagebootste meewarigheid.

— Dat kan ik u verzekeren, mylord.

— O, maar gij verliest niets, door nog enige dagen met het verzenden uwer uitdaging te wachten, ging Raffles voort.

— Hoezo? vroeg graaf Highburn.

— Wel, gij kunt u dan nog eens flink oefenen in het pistoolschieten en scheremen.

— Zzou ddat noodzakelijk zijn, denkt gij? vroeg de dappere graaf stotterend.

— Het kan in geen geval kwaad, hernam Raffles met een fijn lachje om de

dunne lippen. Gij moet namelijk weten dat de heer Brand meester op floret en sabel is, en op vijftig pas afstand een aas uit een speelkaart schiet.

Lord Highburn verschoot van kleur.

Kleine druppeltjes zweet begonnen op zijn slapen te parelen.

HOOFDSTUK IV

HET KOMPLOT WORDT GESMEED

— Mmeester op floret en degen, zegt gij, enne enn op vijftig pas afstand... een aas... pff! stamelde de ongelukkige graaf, die al even laf als gemeen was.

Hij haalde een fijn batisten zakdoekje uit de binnenzak van zijn rok, en bette er zijn voorhoofd mede.

Raffles had de grootste moeite zijn verachting voor het treurig individu te verbergen, dat daar voor hem zat, als een gentleman gekleed, met een vermogen aan goud en edelgesteente aan het lichaam, en toch met een ziel, die geen eerlijke kruler hem zou benijden. Hij bedwong zijn gelaat echter meesterlijk een merkte vriendelijk op:

— Zoals ik u zei, mylord. Soms schiet hij wel eens minder zuiver, maar nooit verder dan de helft van het aas. Overigens, gij zijt de beledigde partij en moogt dus de wapens kiezen. Gij zijt, zo ik heb gehoord, goed bedreven in het hanteren van de degen.

Graaf Highburn haalde diep adem.

Zijn besluit was al genomen.

— Gij praat daar van de « beledigde partij », mylord, zei hij, moeite doende om te gekscheren, wat hem tamelijk ongelukkig afging. Maar lieve hemel, vatten wij de zaak niet al te tragisch op? Die mijnheer Brand is feitelijk nog een knaap bij mij vergeleken. En als men jong is, och, dan begaat men wel eens onberedeneerde dwaasheden, niet waar? Van die dingen, waar je later spijt van hebt. En ik ben zeker, dat onze jonge

vriend reeds spijt van, van zijn grapje heeft. Ja, juist, een grapje, dat men niet zo ernstig moet opnemen.

Nogmaals kwam het batisten zakdoekje te voorschijn en deed zijn plicht.

— U hebt gelijk, mylord, zei Raffles met effen gezicht. Het was een puur grapje, geen kwaadwilligheid ter wereld.

— Nietwaar? zei graaf Highburn, buiten zichzelf van blijdschap over deze gelukkige vondst. En bovendien, al ware het niet zo, ik kan als edelman toch niet duelleren met een burgermanneltje?

— Ook hier hebt u gelijk in, mylord, hernam Raffles ijsingwekkend kalm, ofschoon hij inwendig kookte. En nu moesten wij dit onderwerp maar laten varen en eens over een ander punt van de kwestie spreken, over die mooie, jonge vrouw, bijvoorbeeld. Weet u wel, dat u haar nog niet eens beschreven heeft?

— Verdraaid. Dan heb ik het voornameste bijna vergeten, riep de graaf uit, die wel voor Raffles op de knieën had willen vallen, zo dankbaar was hij voor deze welkome afleiding van een zo pijnlijk onderwerp. Welnu dan, mijn onbekende sohne was zeer groot, althans voor een vrouw, met weelderig haar van een zeldzame roodblonde kleur, prachtige, donkere ogen met een weerschijn als van goud...

— Een olijffkleurige tint? viel Raffles hem schijnbaar onverschillig in de rede.

— Ja juist.

— Een buitengewoon goed gevormd,

volmaakt ovaal gelaat?

— Precies, mylord, riep Lord Highburn verrukt uit. Maar mag ik vragen, hoe gij dat weet?

— Dat zal ik u zeggen, toen gij over het rosblonde haar en de zeldzame ogen begon te spreken, viel mij in, dat ik vanmiddag op mijn wandelrit op Rotten Row in Hydepark een beeldschoon meisje ben tegengekomen, op wie uw beschrijving volkomen van toepassing is. Het toeval wilde, dat honderd passen verder 'n man aan het uitdelen van prentbriefkaarten was, die als reclame door het circus Albert Althoff bij duizenden worden uitgegeven. En daarop stond, het meisje in kwestie, Olga Dimitrieff, als paardrijdster afgebeeld.

Highburn had met schitterende ogen en een hoogrode kleur toegeluisterd.

— En hebt gij misschien zo'n kaart, mylord? vroeg hij.

— Ja, mylord, half in gedachten heb ik er een aangenomen, die de sandwichman mij toereikte. Hier is ze.

Lord Highburn nam de kaart gretig uit de krachtige, blanke vingers, die ze hem toestaken.

Eén blik was voldoende om hem te overtuigen.

— Dat is ze dus, riep hij opgewonden uit.

— Daaraan behoeft ge niet te twijfelen, mylord, zei Raffles kalm. Het zou wel toevallig zijn, als er twee meisjes hier in Londen liepen, die beiden van zo voortreffelijke schoonheid waren.

— Gij zegt het wel, mylord, riep Graaf Highburn uit. Hebt gij ooit zulke regelmatige gelaatstrekken gezien als van dit meisje?

— Slechts zeer zelden, mylord, dat geef ik u toe en ik kan mij uw bewondering heel goed begrijpen.

— Een bewondering, mylord, die ik spoedig in daden hoop om te zetten, want nu het blijkt, dat mijn onbekende een circusartieste is, zal ik waarschijnlijk met heel wat minder dan duizend pond sterling mijn doel bereiken.

Een vet lachje vergezelde deze woorden.

Na nog enige ogenblikken met de bei-

de clubleden te hebben gepraat, liet Raffles zich weer door de fraai uitgedoste lakei zijn pelsjas brengen, verliet de Club, nadat hij zijn chauffeur had laten opbellen en reed in het nog helder verlichte Londen weer naar zijn huis in Cromwell Road.

Zoals hij wel verwachtte, zat zijn secretaris nog steeds op hem te wachten.

Het was ook trouwens nog geen half twaalf en dus voor de Grote Onbekende en zijn vriend en helper eigenlijk nog vroeg.

Raffles ontdeed zich van zijn jas en hoed en nam aan de haard plaats, die door Brand flink brandende was gehouden.

Weliswaar beschikte het huis over centrale verwarming, maar een Engelsman kan nu eenmaal niet buiten een knappend houtvuur.

Hij nam plaats in een van de gemakkelijke fauteuils, zette zijn voeten op het haardijzer en strekte zich behaaglijk uit.

— Ik zie wel, dat je avond goed is geweest, Edward, merkte Brand op.

— Zo? Kun je dat aan me zien? vroeg de heer des huizes.

— Heel goed. Als jou iets onaangenaams overkomt of je bent in gevaar, of je hebt het met onze vriend Baxter aan de stok, dan is er op je gezicht nooit iets te bespeuren en blijft het altijd even kalm. Alleen wanneer je in een van je plannen slaagt of je hebt iets aangenaams ondervonden, zie ik wel eens een heel flauw lachje op je gezicht. Maar ik moet eerlijk zeggen, dat het niet vaak voorkomt. Maar voor dat je me vertelt, wat je in de Club is wedervaren, zou ik je wel eens willen vragen, wat die zonderlinge advertentie in de « Times » betekent.

Brand stond op, liep naar de tafel en nam er het cityblad af, dat daar nog steeds uitgespreid lag.

Hij kwam er mee naar de haard en wees Raffles op de zoëven genoemde advertentie, met blauw potlood aangestrept.

Deze nam het blad van hem aan en zei:

— Wat vindt je voor bijzonderers aan deze advertentie?

— Kom, kom, houd je nu maar niet zo, Edward. Ik begrijp drommels goed, dat jij de steller daarvan bent, maar wat ik niet begrijp, is, wat je er eigenlijk mee voorhebt.

— Dat is zo, amice, omdat het naar mijn mening het enige middel is, om onze twee vrienden van nabij in het oog te houden. Je moet niet vergeten, dat de een van die twee schobbejakken een earl en de andere een viscount is, dat zij natuurlijk zeer nauwe betrekkingen hebben in de rechterlijke onderwereld en dat er waarschijnlijk geen haan naar zou kraaien als een van die twee er eens in slaagde, de jonge vrouw te ontvoeren en een paar dagen later misschien weer als oud vuil op zij te schuiven.

— Maar als Albert Althoff nu eens niet een parterre-acrobaat nodig heeft?

— Nu, dat zou me wel verwonderen, omdat ik in de advertentie duidelijk heb laten uitkomen, dat ik de zaak voor een appel en een ei wil opknappen. En op zo'n zoet winstje is iedere circus-directeur wel gesteld. En mocht hij er onverhoopt helemaal geen kunnen plaatsen, dan ga ik, als er morgenochtend nog geen antwoord is, eenvoudig naar hem toe en bied hem mijn diensten aan als jongleur en desnoods als stalknecht. Ik wil er, als de nood dringt, wel voor betalen ook, maar in het circus wil en zal ik komen.

— En... vervul ik geen rol in de tragicomedie?

— Maar dat spreekt toch vanzelf, amice, zei Raffles lachend. Je gelooft toch niet, dat ik alléén met alle eer ga strijken en niets voor jou overlaat? Neen, ouwe jongen, je zult me integendeel van groot nut kunnen zijn. Heb je je rijkunst wel goed onderhouden?

— Daaromtrent kun je gerust zijn. Ik ga minstens een keer of drie per week een wandelrit maken op Sultan,

mijn prachtige Arabische hengst, die je me verleden jaar op mijn verjaardag cadeau hebt gegeven.

— Des te beter, want ik zal ditmaal veel van je kunst moeten vergen.

— Je wilt mij toch, hoop ik, niet als kunstrijder laten optreden? vroeg Brand met komische angst.

— Wees daar maar niet bang voor. Jij komt in het circus als stalknecht en buiten het circus zul je moeten optreden als amazone.

— Grote goden, riep Brand verschrikt uit, is het jou dan nooit af te leren om me in vrouwenkieren te steken?

— Beste kerel, het is misschien niet plezierig voor je, dat je er zo uitstekend voor geschikt bent door je gezicht en je houding, maar daaraan kan ik nu eenmaal niets doen. Je kunt het me niet kwalijk nemen, dat ik voor mijn plannen zoveel mogelijk profijt trek van je knap zacht gezicht en je soepele bewegingen.

— Och, och, dat wordt een ware bezoeking, jammerde Brand. Kan het nu heus ditmaal niet eens anders?

— Onmogelijk, Charles, om de eenvoudige reden, dat ik jou voor Olga Dimitrieff wil laten doorgaan.

— Maar Edward, wat een idee, riep Brand verschrikt. Ik lijk net zo veel op dat mooie kind als een kraai op een goudfazant.

— O, met behulp van wat schminkpoeder en een goede pruik verricht men wonderen. En als de schemering valt, beloof ik je, dat je van die knappe Rus sin helemaal niet te onderscheiden zult zijn.

— Maar wat ben je dan eigenlijk van plan?

— Dat zal ik je wel vertellen, als we morgen in het circus zijn.

— Moet ik nog een en ander aanschaffen?

— Neen, dat behoeft niet.

HOOFDSTUK V

RAFFLES ALS CIRCUS ACROBAAT

De volgende ochtend omstreeks acht uur stond Raffles op, als altijd zo fris als een hoen en bereid onmiddellijk op avontuur uit te gaan.

Hij nam zijn dagelijks bad in de fraai betegelde badkamer, die aan zijn slaapkamer grensde en belde daarop zijn trouwe, grijze kamerdienaar, Gaston.

Gaston trad enige ogenblikken later binnen.

— Ga eens naar het bureau van de « Times », Gaston, zei zijn meester, terwijl hij hem het reçu der advertentie overhandigde, en vraag daar of er brieven op deze annonce zijn gekomen; die breng je dan dadelijk hier. Als ze soms mochten trachten je uit te horen op het bureau, wees dan zo stom als een vis.

De oude kamerdienaar boog zonder een woord te zeggen en verliet het vertrek.

Raffles trad op zijn klerenkast toe, die ettelijke dozijnen van de meest verschillende costuums bevatte en koos een enigszins afgedragen, maar toch niet al te armoedig colbertcostuum uit, een gekleurd overhemd, een rode das en een paar venijnig gele schoenen en verwisselde zijn zijden kamerjas tegen dit zonderlinge allegaartje.

Toen hij het had aangetrokken en zich zelf voor de grote staande spiegel bekeek, kon hij met tevredenheid constateren, dat hij precies geleek op een dier kermisartiesten, die verbazend chic denken te zijn, wanneer ze een rode das en gele schoenen dragen, al hangt de rest van hun kleren hen als een zak om het lichaam.

Uit een speciaal daarvoor bestemd kistje nam hij een sigaar van niet al te beste kwaliteit, die hij niet zonder enig afgrijzen bekeek en liet die stinkstok in zijn zak glijden.

Daarop begaf hij zich naar de ont-

bijtkamer.

Charles Brand zat voor het raam naar buiten te kijken. Veel was er echter niet te zien, want het was een echte Londense « foggy day ».

Op het horen van Raffles' schreden wendde Brand het hoofd om.

Hij kon een kreet van verbazing niet onderdrukken.

— Goede hemel, Edward, riep hij uit, je ziet er weer buitengewoon aantrekkelijk uit. En hoe vindt je mij?

Hij stond op en kwam voor Raffles staan.

Deze monsterde hem met een kennersblik.

Na hem enige ogenblikken zwijgend van alle kanten te hebben bekeken, zei hij:

— Niet kwaad. Eerlijk gezegd, zie je er uit om met geen tang aan te pakken, en dat is de grootste lof, die ik je kan toezwaaien.

Alleen die das moet je nog een beetje schever trekken. Het is een eigenaardigheid van stalknechts, zeker van Engelse stalknechts, dat ze nooit ter wereld hun das behoorlijk strikken. Je kunt zo'n man een das van tien shillings geven en hij zal het ding toch nog altijd als een stuk touw om zijn nek binden, met de knoop in de richting van zijn schouder.

Brand volgde de wenk op en trok zijn das met een ruk terzijde.

— Zo is het goed, amice, en laat ons nu maar een flink ontbijt gebruiken, want het is best mogelijk, dat er voorlopig van eten niet veel komt.

— Je bent me iets voornemens, zuchtte Brand. En wanneer word ik amazone?

— Dat weet ik zelf nog niet. Het is best mogelijk dat het niet eens nodig zal zijn. Dat hangt er helemaal van af, wat Lord Highburn denkt te doen. Juist

om zijn plannen te doorgronden, wil ik in het circus zijn, en in de nabijheid van Olga Dimitrieff, zonder mij aan haar op te dringen.

Hierop namen zij beiden aan de ontbijttafel plaats, en deden het maal alle eer aan.

Juist toen zij hun sigaretten hadden aangestoken, keerde Gaston van zijn boodschap terug.

Hij had twee brieven in de hand, welke hij aan zijn meester overhandigde. Daarop ging hij op zijn gewone, stille manier de kamer uit.

Raffles maakte de eerste brief open.

— Van het Hippodrome-Variété. Daar heb ik niets aan, zei hij, terwijl hij de brief achteloos ter zijde legde.

Daarop nam hij de tweede brief.

— Dat is beter, riep hij verheugd uit, na de missieve te hebben gelezen. Luister maar eens.

« Mijnheer,

In verband met uw advertentie in de « Times » verzoek ik u morgenochtend op mijn kantoor te komen. De derde man van het Trio Bellini heeft hedenmorgen een ongelukkige val gedaan en zijn been gebroken, zodat hij de eerste maand zeker niet kan optreden.

In afwachting van uw komst,

Albert Althoff ».

— Heb ik het je niet voorspeld? riep Raffles verheugd uit. Dat ongelukje van Bellini is natuurlijk een onverwacht geschenk des hemels, maar in ieder geval zijn wij nu op de goede weg.

— Dat ben ik met je eens, Edward, en we doen het verstandigst de zaak nu maar spoedig op te knappen, dan weet je ook dadelijk of ik als stalknecht zal worden aangenomen, ja of neen.

Zij namen een bus, reden vervolgens een minuut of tien met de ondergrondse spoorweg, vervolgens nog eens met een elektrische tram, totdat ze te Highgate waren aangekomen, waar op een onbebouwd terrein de reusachtige tent van het circus was opgericht.

Er heerste nog een verbazende drukte op het terrein, want alles was blijkbaar nog niet in gereedheid. Stalknechts in hun hemdsmouwen snelden heen en

weer.

Met zijn gewone bedaarde zekerheid, stapte Raffles door al dit gewoel heen.

Plotseling trad een stalknecht met een vrij grof uiterlijk hem in de weg.

— Wat moet jij hier? zo sprak de man hem op ruwe toon aan.

Raffles keek hem vast aan en zei:

— Ik geloof niet, dat ik het jou hoeft te zeggen, man. Maar als ik hier wat mag zeggen, dan zou het zijn, dat je op een kwartmijl naar de whisky stinkt en nog wel naar buitengewoon slechte whisky.

Dit scheen een opmerking te zijn, die de stalknecht allesbehalve beviel.

Hij kwam dreigend nog een stap nader, duwde Raffles zijn grote vuist onder de neus en zei:

— Bekijk jij die vuist eens, mannetje.

Raffles deed, alsof hij de gebalde vuist van de kerel met bewondering beschouwde.

Hij liet een zacht gefluit horen en zei bewonderend:

— Ziet er niet kwaad uit. Een beetje grof en een beetje rood, maar vrij sterk.

Onder dat gesprek waren van verschillende kanten enige andere beampten van het circus, nieuwsgierig en belust op een vechtpartijtje, toe komen lopen.

Een paar hitsten de stalknecht op, terwijl anderen hem tot kalmte trachten te brengen.

Raffles keek dit alles aan, alsof het hem niet aanging. Hij had zijn sigaar te voorschijn gehaald en stak de stinkstok, na enige zelfoverwinning, op.

— En hoe vindt je deze vuist, mannetje? vroeg de stalknecht dreigend.

Raffles bekeek ook deze gebalde vuist met grote aandacht en merkte op droge toon op:

— Wel hij is een aardige broer van de andere maar wat betekenen nu eigenlijk die vragen? Wil je mijn handen soms ook eens zien?

Raffles balde zijn blanke, krachtig gespierde vingers en hield ze de stalknecht voor de ogen.

— Jongejufferhandjes, snauwde deze. Handjes van niemandal. Goed om sokken te stoppen.

— O, ze kunnen toch nog wel wat anders ook, hernam Raffles op spottende toon. Bijvoorbeeld 'n brutale stalknecht een pak slaag geven.

Nauwelijks was het woord uit zijn mond, of de man met het ongunstige uiterlijk trok met een snelle beweging zijn buis uit, stroopte de rafelige hemdsmouwen wat verder over de elleboog op en stelde zich in postuur.

John Raffles nam zelfs de sigaar niet uit zijn mond.

Evenmin ontdeed hij zich van zijn jas.

Hij keek slechts even vluchtig achter zich om zich te overtuigen, dat hij de ruimte had, keek zijn man nog eens goed aan, pareerde diens eerste vuistslag en had hem in het volgende onderdeel van één seconde een zo geweldige opstopper onder de harige kin gegeven, dat de stalknecht om en om duikelde als een aangeschoten konijn en daarna met een doffe slag op de grond kwakte, waar hij onbeweeglijk bleef liggen.

Een gemompel van bewondering ging onder de toegesnelde stalknechts op, ofschoon zich ook enige dreigende kreten lieten horen, die de Grote Onbekende echter ijskoud lieten.

Hij overtuigde zich, dat zijn sigaar nog steeds aan was, door er een paar machtige halen aan te doen en wenkte toen zijn secretaris, die dit alles met onverstoorbare kalmte had aangezien, door een hoofdbeweging om hem te volgen.

Maar nu trad een heer in een vrij opzichtig rijcostuum hem tegemoet, die niemand anders was dan Albert Althoff zelf en die het laatste bedrijf van de zoëven afgespeelde tragi-comedie had gezien.

— Wat is dat voor een kabaal hier? riep hij. Hoe dikwijls heb ik jullie gezegd, dat ik niet wil, dat er hier op het terrein van de tent gevochten wordt. Als jullie je elders een blauw oog wil laten slaan, moet je dat zelf weten, maar hier wil ik orde. Wie bent u, meneer? zo richtte hij zich nu tot Raffles, die het waagt, hier de boel te komen opscheppen en mijn pikeur tegen de grond

te slaan?

— Ik heet William Stanton, mijnheer, antwoordde Raffles beleefd en ik kwam hier naar aanleiding van de advertentie in de «Times». Ik was mij van geen kwaad bewust, toen uw pikeur mij in de weg trad en met alle geweld wilde, dat ik zijn vuisten zou bewonderen. Dat heb ik gedaan en daarbij is hij een beetje ongelukkig op de grond terecht gekomen; dat is alles.

Raffles had dit alles op zo'n droge toon verteld, dat de circusdirecteur onwillekeurig moest glimlachen.

Met welgevallen bekeek hij de stevig gebouwde en toch soepele gestalte van de sollicitant en verzocht hem naar zijn privékantoor mee te gaan.

— Maar wie hebt gij daar bij u? vroeg hij met een blik op Brand.

— Een kameraad, die evenals ik, zonder werk is, meneer, en die ik al jaren ken als een uitstekend stalknecht, die heel goed met paarden weet om te gaan en die het met een gering loon voor lief zal nemen.

De directeur monsterde Brand vluchtig en bromde:

— Nu, laat hij ook maar meegaan.

De drie mannen staken nu het terrein over, traden de grote portiek van de tent binnen en gingen een klein vertrek binnen, dat dienst deed als privékantoor van de directeur, waar hij de lopende zaken afhandelde.

Het was versierd met een menigte platen van paardrijdsters, foto's van beroemde koorddanseressen en trapezewerksters, die er blijkbaar door de zorgzame hand van een vrouw waren opgehangen.

In een hoek lagen een paar zware halters, een touw ladder, een paar hoepels en enkele andere ingrediënten.

Albert Althoff wees zijn bezoekers een matten stoel aan en zei tot Raffles:

— Begin nu maar eens met u uit te kleden.

Raffles keek hem verbaasd aan.

— Is dat volstrekt nodig, mijnheer?

— Natuurlijk is dat nodig. Hoe wilt ge, dat ik anders over uw lichaamsbouw oordeel?

— Het zal wel voldoende zijn, als ik mij van mijn bovengoed ontdoe? vroeg Raffles aarzelend, daar het hem inviel, dat hij zijn fijne ondergoed niet had verwisseld met de onderkleren, die een circuskunstenaar meestal draagt.

— Ja, dat is voldoende, antwoordde de directeur. Haast u wat, want ik heb niet veel tijd.

Met een snelle beweging ontdeed Raffles zich van zijn bovengoed en zijn bontgekleurd overhemd.

De directeur trad nader en bekeek zijn bezoeker als ware Raffles een kostbaar paard geweest.

Hij kneep hem in de stalen biceps en knorde goedkeurend.

Toen wees hij in de hoek van het vertrek en zei:

— Wilt u zo goed zijn, mij eens even te tonen, wat u kunt?

Zonder een woord te spreken, ging Raffles naar de aangeduide plaats en kwam terug met een paar zware halters, die hij droeg met een gemak, als waren het strootjes.

Hij legde ze voor zich op de grond en drukte een van de halters met zijn rechterarm zonder de minste moeite omhoog.

De directeur floot veelbetekenend en zei:

— Nu, ik moet zeggen, dat gij niet de eerste de beste zijt. Weet gij hoeveel het gewicht weegt?

— Ik weet het niet, maar ik taxeer het op een honderd tien of honderd twintig pond.

— Ge zijt er bijna. Die halter weegt honderdvijfentwintig pond en er zijn er niet veel, die dat ding zonder oefening omhoog kunnen drukken. En nu moet ge mij eens vertellen, wat uw nummer was en of ge kans zoudt zien met een

paar repetities voor Bellini in te springen. Zij staan al op het programma en het zou een lelijke streep door mijn rekening zijn, als ik dit nummer moest afvoeren.

De drie mannen gingen zitten en nu begon er een gesprek vol circusuitdrukkingen, die de directeur in de waan brachten, dat hij te doen had met iemand, die al jaren lang bij het « vak » was.

Een kwartier later hadden John Raffles, zowel als Charles Brand een weekcontract in hun zak, dat verlengd zou worden, indien de een aan het publiek beviel en de andere zijn werk goed deed.

— Dat gaat voortreffelijk, amice, zei Raffles met een verheugd gelaat, toen zij weer naar buiten traden.

— Maar ben je niet bang voor de repetitie van aanstonds?

— Waarom zou ik bang zijn? Ik ben er zeker van, dat ik binnen een half uur alle toeren ken, die de Bellini's uitvoeren en een weinig oefening in de gymnastiekzaal van mijn huis zal voldoende zijn om mij de oude lenigheid terug te geven.

Ze traden nu de stallen binnen.

Een zestigtal paarden stonden reeds in hun boxen.

Hier en daar hing prachtig rood en wit ledertuig.

Boven de stallen waren de kleedkammers aangebracht en op de trap daarheen was het een grote drukte van artiesten, die hun koffers ontpakten en hun costuums voor de avondvoorstelling uithingen.

Raffles, die wel overal ogen scheen te hebben, keek scherp rond.

Plotseling stootte hij Brand, die in zijn nabijheid was gebleven, in de zijde en wees met zijn ogen naar het boven-einde van de trap.

HOOFDSTUK VI

EEN GEHEIMZINNIGE TOCHT

Brand volgde de richting van die blik en zag dat Olga Dimitrieff, in een keurig wandeltoilet gekleed, de trap afdaalde.

Zij ging hen voorbij en keek de twee mannen vluchtig aan, maar scheen Brand volstrekt niet te herkennen. Zijn vermomming was dus blijkbaar uitstekend geslaagd.

De twee gewaande circusartiesten keken het meisje na, tot zij verdwenen was.

Daarop fluisterde Raffles:

— De repetitie begint pas om één uur. Vlug haar achterna om te zien waar zij blijft.

— Maar kan ik hier nu nog weg?

— Natuurlijk, je contract gaat pas vanavond in. Kom mee.

Snel liepen zij de stallen door, staken het grote circus dwars over en verlieten de uitgang bijna tegelijk met Olga Dimitrieff.

Zij volgden haar, zorg dragende geen argwaan te wekken.

Het knappe paardrijdstertje liep met veerkrachtige tred het terrein over en nam, op de straatweg gekomen, een bus naar Londen.

Raffles en Brand namen de tram, maar bleven op het balkon staan.

Olga Dimitrieff stapte bij Ludgate Circus uit de bus.

Raffles en Brand volgden dit voorbeeld.

De artieste wenkte een taxi en stapte er in na de chauffeur een adres te hebben opgegeven.

Raffles en Brand keken elkaar aan.

— Wat nu? vroeg de laatste.

— Heel eenvoudig; er zijn nog méér taxi's in Londen. Wij nemen er ook een.

Hij floot tweemaal scherp op de vingers en dadelijk kwam er een taxi van

de laatste standplaats aanrijden.

— Volg die taxi daar, beval Raffles de chauffeur, terwijl hij hem de taxi van Olga Dimitrieff wees.

— Tot hoever, mijnheer?

— Desnoods tot in de Theems. Ik zal u wel waarschuwen als gij moet stoppen. Er zit een goede fool aan.

— Dan rijd ik u met plezier tot de woonplaats van de duivel, mijnheer, zei de chauffeur, met 'n lach, die klonk alsof men een zak oudroest door elkaar schudde.

Raffles en Brand stapten in, de taxi stelde zich in beweging.

De rit ging dwars door het drukste gedeelte van Londen.

De twee vrienden spraken weinig, zo nieuwsgierig waren zij.

Ineens, na een rit van ruim een half uur, stopte de taxi met een schok.

Raffles stak zijn hoofd uit het portier.

— Waarom stop je hier, chauffeur?

— Omdat de andere taxi ook niet verder rijdt.

— Dat had je wel dadelijk kunnen zeggen. Waar hield de andere taxi stil?

— Voor de deur van een huis, waar ik al een paar keer tegen mijn zin ben binnen gekomen.

— Man, praat niet in raadselen en zeg me alsjeblieft duidelijk, wat het voor een huis is.

— Het is het hoofdbureau van politie.

— Scotland Yard? riep Raffles in de hoogste verbazing uit, terwijl hij om zich heen keek en nu pas in de nevel het Thames Embankment herkende.

— Zoals u zegt, mijnheer.

Raffles en Brand keken elkaar in de hoogste verwondering aan.

De twee onafscheidelijken stapten uit en zonden de chauffeur weg, die thans toch niet meer van nut zou kunnen zijn.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik op het ogenblik even een kijkje kon nemen in de kamer van onze beminnelijke vriend en bewonderaar, hoofdinspecteur Baxter, zei Raffles.

— Waarom? Geloof je dan dat zij naar hem heeft gevraagd?

— Naar wie anders?

— Als wij eens naar binnen gingen?

— Daarvoor ben ik niet genoeg vermoemd, meende Raffles. Ik zou gevaar lopen te worden herkend en dan waren

wij nog heel wat verder van huis. Het beste is dat wij op haar wachten.

— En dan?

— En dan haar weer nagaan om te zien waar zij blijft. Misschien geeft ons dit enige aanwijzing.

— Maar de repetitie?

— Die kan ik natuurlijk niet laten lopen, maar die is in ieder geval pas over twee uren, zodat wij nog alle tijd hebben om onze verdere plannen te overdenken.

HOOFDSTUK VII

BAXTER HEEFT HET LELIJK TE PAKKEN

Olga Dimitrieff was het bureau van politie binnengegaan en had haar kaartje aan de portier afgegeven.

Deze wierp er een blik op, zag daarna de bezoeker glimlachend aan en zei toen:

— Ik behoef u zeker niet te vragen, of u voor inspecteur Baxter komt?

— Dat is inderdaad het geval, agent, zei de jonge dame. Maar waarom veronderstelt gij dat?

— Dat is heel eenvoudig, hernam de man. Als er hier een knappe jonge dame komt, dan kan men wel een stuiver tegen een pond sterling verwedden, dat het om meneer Baxter te doen is.

Olga Dimitrieff hoorde vreemd op van deze vertrouwelijke mededeling en zei toen met enig ongeduld in haar stem:

— Ik verzeker u, agent, dat ik hier niet kom met het doel, dat gij schijnt te denken. En wees nu zo goed mij de weg te wijzen naar de spreekkamer van de inspecteur. Ik heb haast en wil geen tijd verliezen. Ik geef u de verzekering dat ik hier voor zaken kom.

De portier haalde onmerkbaar en als ongelovig de schouders op en ging de bezoeker voor naar het vertrek van de even bekende als beruchte hoofdinspecteur van politie.

Deze zat voor zijn schrijftafel, blijkbaar verdiept in een gewichtig probleem.

Hij zag tenminste zo rood als een kreeft en had het hoofd in de beide handen begraven.

Op enige afstand zat zijn secretaris Marholm, bijgenaamd de «Vlo», die eveneens ijverig een vel papier zat te bestuderen, dat voor hem op tafel lag.

De portier trad binnen, na te hebben aangeklopt, een gewoonte, waarop de strenge inspecteur zeer gesteld was, en overhandigde deze het visitekaartje.

Baxter sloeg er een onwillige blik op, klaar om de man met een snauw de kamer uit te sturen, maar toen hij de naam las: Olga Dimitrieff, schoolrijdster van het circus Albert Althoff, nam zijn gelaat plotseling een heel andere uitdrukking aan.

Het was werkelijk of de man uit een nare droom ontwaakte.

Hij keek de portier aan en vroeg zacht:

— Is het nogal een knappe dame?

— Buitengewoon mooi, inspecteur, antwoordde de man.

— Is ze jong of niet erg jong meer?

— Nog zeer jong, inspecteur.

Baxter snoof als een jachthond die wild ruikt, keek tersluiks naar zijn secretaris, om te zien of deze niets gemerkt had en zei toen tot de portier:

— Laat die dame dadelijk binnenkomen.

De portier vertrok.

Inspecteur Baxter stond van zijn stoel op, haalde de hand door zijn haren, streek zijn baard glad, bekeek zijn nagels, kuchte een paar malen en zei toen tot de « Vlo » :

— Marholm, ik heb je hier op het ogenblik niet nodig. Jij kunt wel een luchtje gaan scheppen.

Marholm keek zijn chef spottend aan. Hij wist namelijk heel goed wat er aan de hand was, als hij werd uitgestuurd om een luchtje te scheppen.

Nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgetrokken, of de portier liet Olga Dimitrieff binnen.

Inspecteur Baxter was er wel op voorbereid een mooi meisje te zien, maar wat er nu zo plotseling voor hem stond overtrof zijn stoutste verwachtingen.

De arme man werd er bepaald bleek van om zijn neus en moest weer op zijn stoel gaan zitten om van de aandoening te bekomen.

Maar hij stond onmiddellijk weer over eind, boog hoffelijk en zei, terwijl hij een stoel voor haar neerzette:

— Zeer geachte dame, u zult mijn onbeleefdheid wel willen excuseren, maar ik was zo van streek door... door...

— Door wat, meneer? vroeg Olga Dimitrieff op naïeve toon.

— O, niets, door niemandal, mevrouw, stotterde de inspecteur dodelijk verlegen, wat nu niet bepaald zijn zwak was. Mag ik u vragen wat mij de eer van uw bezoek verschaft?

— Dat zal ik u in een paar woorden zeggen, meneer, zei de bezoeker, terwijl zij de inspecteur scherp opnam. De zaak is, dat ik enige zeer kostbare juwelen in mijn bezit heb, die een half vermogen vertegenwoordigen. Ik neem deze sieraden steeds op al mijn reizen mee en draag ze bij iedere voorstelling. Ik geloof namelijk, dat deze juwelen mij voor ongeluk zullen bewaren.

Inspecteur Baxter achtte zich ver verheven boven dergelijke « kinderachtigheden » en zou dat waarschijnlijk ook wel gezegd hebben, als het meisje minder mooi geweest was. Nu bepaalde hij

er zich toe met het hoofd te knikken, zo statig en afgemeten als ware hij een bron vol diepe wijsheid.

— Ga voort, mevrouw, zei hij vriendelijk, terwijl hij geen oog van de schone bezoeker afwendde.

— In alle steden waar ik optreed, vervolgde de jonge dame, ben ik gewoon, mij dadelijk naar de politie te begeven, met het verzoek, desnoods tegen vergoeding van onkosten, een of meer detectives naar het circus te zenden ten einde te voorkomen, dat men mijn juwelen steelt. Want gij moet begrijpen, dat het algemeen bekend is, welke schatten ik des avonds tijdens de voorstelling draag. De detectives nu kennen zeer waarschijnlijk alle beruchte typen uit hun stad en kunnen dan het hunne er toe bijdragen om te voorkomen, dat de sieraden mij ontstolen worden. Zij kunnen aan de ingang postvatten en de bezoekers opnemen. Het is het werk van een half uur, of hoogstens een uur, en al is het niet afdoende, zo geeft het mij toch een groot gevoel van veiligheid.

— Mevrouw, antwoordde Baxter, die zo rood als een pioenroos was geworden en naar deze zakelijke mededeling had geluisterd, als was de bezoeker de schone Sheherasade, die hem een van de sprookjes van Duizend en één Nacht vertelde, ik beloof u, dat ik alles in het werk zal stellen om aan uw verlangen te voldoen. En ik stel zoveel belang in uw aangelegenheid, dat ik niet alleen twee mijner inspecteurs tot uwe beschikking zal stellen, maar ik in hoogst eigen persoon voor uw veiligheid en uw juwelen denk te waken.

Als Baxter misschien gedacht had, dat deze woorden enige indruk op zijn bezoeker zouden maken, dan vergiste hij zich deerlijk.

Olga Dimitrieff nam zijn mededeling voor kennisgeving aan en scheen er de hoge eer niet eens bijzonder van te waarderen.

De inspecteur was hierdoor weliswaar een weinig gepikeerd, maar hij dacht bij zichzelf. Wat niet is kan nog komen en sterke vestingen vallen niet bij het eerste schot.

— Nu zult ge mij nog enige bezonderheden moeten mededelen, mevrouw, zei hij. Hoe zien de juwelen er uit?

— Dat zal ik u zeggen, meneer. Er is om te beginnen, een halsnoer van veertig grote parels, met een gouden slot. Vervolgens een gouden armband van zware schakels, alle als hoefijzers gevormd. Vervolgens is er een gouden ring, in de vorm van een slang met ogen van smaragd, nog een ring met een grote robijn en ten slotte twee diamanten oorhangers.

Inspecteur Baxter had dit alles op een blocknoot genoteerd, maar hij had naderhand onmogelijk kunnen zeggen, of hij geen tien orthografische fouten had geschreven, zodanig was hij onder de indruk van de schoonheid zijner bezoekerster.

— Dat is voldoende, mevrouw, zei hij en ik verzeker u, dat gij en uw juwelen uit onze stad zullen vertrekken, zoals zij er gekomen zijn.

— Dat hoop ik, meneer, want ik wil u wel bekennen, dat ik een weinig ongerust ben.

— Hoezo, mevrouw?

— Ik had gisteren een ontmoeting op straat, die mij een weinig bang heeft gemaakt. Ik werd namelijk aangehouden door twee mannen, weliswaar als heren gekleed, die het mij blijkbaar lastig wilden maken en mij in de weg traden.

— Hoe zagen die mannen er uit, mevrouw?

— Een hunner was tamelijk lang en schraal, de ander daarentegen vrij gezet, met een hoogrood gelaat en korte benen.

— Het zou mij niets verwonderen, als Raffles hier achter zat, mompelde Baxter voor zich heen. Ik hoop half, dat het zo is, zo vervolgde hij, en dat die twee het werkelijk op uw juwelen voorzien hebben.

— Maar meneer, riep Olga Dimitrieff verschrikt uit.

— O, gij behoeft niets te vrezen, zo stelde de inspecteur haar gerust. Als inspecteur Baxter zich ergens voorspant, mevrouw, dan geef ik u de verzekering,

dat de zaak in orde komt. En ik, ik zou voor u door het vuur willen gaan.

Het knappe paardrijdstertje nam deze belangwekkende bekentenis met hetzelfde koele gelaat in ontvangst, waarmee zij de vroegere gemoedsuitstortingen van de verliefde inspecteur had ontvangen en vervolgd kalm:

— Ik kan dus op uw hulp rekenen?

— Natuurlijk mevrouw.

— Wat denkt gij te doen, als ik u vragen mag?

— Mijn plan is, om mij naar de stallen en de kleedkamers van het circus te begeven, mevrouw, en omdat het heel goed mogelijk is, dat Raffles hier inderdaad de hand in het spel heeft, zal ik er, dunkt mij, verstandig aan doen indien ik mij kleed, bijvoorbeeld, als stalknecht, pikeur of iets dergelijks.

— Maar is dat niet te veel van u gevraagd, meneer?

— O, volstrekt niet, mevrouw. Integendeel.

Baxter begeleidde Olga Dimitrieff naar de deur.

— Ik verzeker u, mevrouw, dat ik van avond in het circus zal zijn en dat niemand het zal wagen een hand naar uw kostbaarheden uit te steken.

Toen Olga Dimitrieff verdwenen was en Baxter achter zich keek, stond hij neus aan neus met zijn secretaris Marholm, die met de handen in de zakken op de punten van zijn voeten en zijn hielen op en neer stond te wiegelen.

— Heb ik je niet gezegd, dat je een luchtje kon gaan scheppen? snauwde de inspecteur woedend.

— Dat hebt u gezegd, maar ik heb het niet gedaan.

— Waarom niet?

— Omdat er een beetje mist hangt, chef, en mist is niet goed voor mijn borst.

— Waar heb je al die tijd gezeten?

— Hiernaast.

— Heb je gehoord, wat hier besproken is?

— Woord voor woord.

— Enfin, het doet er ook niet toe, want ik had het je toch moeten vertellen, maar het is weer een brutale zet

van je. En heb je die dame gezien?

— Ik keek door het sleutelgat, chef.

— En hoe vond je haar?

— Fabelachtig, chef.

— Is het niet zo, Marholm? riep de inspecteur met schitterende ogen.

— Inspecteur, als ik u een raad mag geven, wind u dan niet zo op, raadde de secretaris op goedge toon aan, want dat zal weer aanleiding geven tot een hoop narigheid. Ik ken dat. Als u een mooie vrouw gezien hebt, dan lopen hier de zaken, met uw permissie, geregeld in het honderd.

— Zeg eens, vriendje, jij durft weer heel wat zeggen en ik weet eigenlijk niet, wat me weerhoudt, om je de deur uit te zetten.

— Ik weet het daarentegen best, bromde de Vlo in zichzelf. Je kunt niet buiten me, man, dat is de kwestie. Ik moet steeds je stommiten weer goed maken.

Maar luid zei hij:

— Dus u bent van plan om hedenavond naar de voorstelling te gaan?

— Natuurlijk ben ik dat van plan. Ik zal dat jonge meisje beschermen, dat haar belangen aan mij heeft toevertrouwd.

— Grote goden, wat heeft de stumper het weer te pakken, zei Marholm zuchtend bij zichzelf. Waar moet dat heen? Waar moet dat heen? De ellende is niet te overzien, of ik heb het mis. Wat is het toch verschrikkelijk, dat die man met toch al niet te sterke hersens, ze dadelijk ziet vliegen als een knappe vrouw op minder dan tien meter afstand van hem komt. Het is haast een nationale ramp.

Daarop richtte hij zich, alsof hem plotseling iets inviel, tot zijn chef met de vraag:

— En u gaat immers in een verkleeding, als ik het goed gehoord heb?

— Ja, Marholm, want ik heb 'n flauw idee, dat Raffles hier achter steekt, te oordelen naar wat Olga Dimitrieff me van haar ontmoeting vertelde en het zou me vijf jaren van mijn leven waard zijn, als ik gelegenheid krijg, die schurk met zijn assistent te arresteren. Ze zeggen

wel eens, Marholm: Napels zien en dan sterven. Maar ik zeg, Raffles arresteren en dan met pensioen gaan.

— Dat pensioen zou dan 's lands kas niet bezwaren, mompelde de Vlo venijnig.

— Zei je wat, Marholm? bromde de inspecteur wantrouwend.

— Ik zei volstrekt niets, chef. Ik stond bij mezelf te bedenken, welke vermomming wel het beste voor u zou zijn en ik ben tot de conclusie gekomen, dat die August de Domme u voortreffelijk zou kleden.

Een ogenblik stond Baxter in beraad, of hij deze opmerking van zijn secretaris als een vriendenraad, dan wel als een belediging moest opvatten. Maar zijn ongelooflijke ijdelheid bracht hem er toch tenslotte toe het eerste als het enig mogelijke aan te nemen.

— Zou je denken, dat dat zou kunnen? vroeg hij peinzend.

— Waarom niet, chef? U behoeft niet anders te doen, dan uw civiel colbertje binnenste buiten aan te trekken en uw baard af te scheren en als u dan in het circus komt, ben ik er van overtuigd, dat het publiek de zeilen van de tent lacht.

Weer keek Baxter zijn secretaris argwanend aan, maar de Vlo had dit met zo'n effen gezicht gezegd, dat de inspecteur het in ernst opvatte en zei:

— Je kon wel eens gelijk hebben, Marholm. Ik heb vroeger wel eens in liefhebberij comedies meegespeeld en toen zeiden de mensen, dat ik een verbazende aanleg voor komiekeling had. Ik kon toen heel aardig door mijn neus praten, weet je, en als ik zong, moesten ze het publiek bij trosjes de zaal uitdragen. Ja, dat was een goede tijd voor me. Ik was toen vijf en twintig jaar en alle meisjes waren smoor van me. Ik zeg je, Marholm, eenvoudig dodelijk.

Marholm die wist, dat er nu een ellenlang verhaal van Baxter's veroveringen zou komen, was al voornemens een stoel te nemen en er bij te gaan zitten, maar gelukkig waren de gedachten van zijn chef toch te veel in beslag genomen door deze nieuwe, grote zaak.

Baxter liep de kamer op en neer, blijkbaar diep in gedachten verzonken. Tenslotte ging hij voor een van de drie grote spiegels staan, die in het vertrek waren aangebracht, opdat hij nooit ver zou behoeven te lopen om zijn uiterlijk schoon te bewonderen en zel toen:

— Maar het zou toch doodjammer zijn, om die baard nu al weer af te scheren, Marholm.

— U hoeft hem niet helemaal af te scheren, maar u kunt er bijvoorbeeld een puntbaardje van laten maken en dat dan wegschminken. Als ze er een vleeskleurig stuk tricot ombinden of u een heel hoge witte kraag aandoen, gaat het best.

— Daar zeg je zoiets, Marholm, beaamde inspecteur Baxter. Natuurlijk, dat zal best gaan. Dan heb ik nog nodig een pruik en een paar heel grote schoenen.

— Denkt u dan op te treden, chef?

— Ben je van lotje getikt, man? Denk je dat inspecteur Baxter van Scotland Yard zich verlaagd door in het zand over zijn hoofd te buitelen? Ik ben geen potsenmaker.

— Dus u blijft achter de schermen?

— Natuurlijk. Ik denk me alleen in de gangen achter de piste, in de stallen en bij de kleedkamers op te houden en ik beloof je, dat ik mijn ogen wijd open zal zetten. Er zal van middag wel repetitie zijn en daar denk ik ook te gaan.

— En wie neemt de zaken hier in die tijd waar, chef?

— Dat kun jij wel doen, Marholm, me dunkt, dat je nu wel tijd hebt gehad, om van mijn lessen te profiteren en als je het vak nu nog niet geleerd hebt, dan leer je het nooit.

Intussen had de inspecteur de kamer verlaten.

Marholm keek hem zuchtend na.

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES VERSUS BAXTER

Raffles en Brand hadden zich verdekt opgesteld in een portiek nabij het politiebureau.

Zij zagen Olga Dimitrieff naar buiten komen en een taxi wenken.

Raffles was op het punt hetzelfde te doen, toen hij zich bedacht, en tot zijn secretaris zei:

— Het is, geloof ik, beter, dat wij nog wat wachten, Charles. Waarschijnlijk begeeft het jonge meisje zich nu naar het circus en wij zullen niet veel wijzer worden door haar te volgen. Als ik mij niet vergis, zullen wij wel gauw iemand van onze kennis zien opdagen.

Brand kende te goed de verbazende vlugheid en zekerheid, waarmede de hersens van Raffles werkten, om ook maar een poging te doen diens gedachtingang te volgen.

Hij zou trouwens niet lang behoeven

te wachten op een verklaring, want tien minuten later trad inspecteur Baxter, in het volle besef zijner waardigheid, de deur van het politiebureau uit, gevolgd door twee rechercheurs.

— Dacht ik het niet? mompelde Raffles vergenoegd. Ons mooi paardrijdstertje heeft tegen iets of iemand de hulp van de politie ingeroepen.

— Misschien vanwege die kwestie van gisterochtend? vroeg Brand.

— Mogelijk, maar niet waarschijnlijk. Een jonge, zelfbewuste vrouw als zij, kan zichzelf verdedigen, en zij voelt te fijn, dat weet ik toevallig heel zeker, om te dulden dat twee kerels van een vrij gemeen uiterlijk haar stap voor stap volgen.

— Maar wat dan?

— Wat dan? Dan zijn er nog maar heel weinig mogelijkheden, Charles. Re-

deneer zelf maar eens logisch, dan kom jij tot dezelfde gevolgtrekking. Zij is een volle nicht van Graaf Wittle.

— Neen toch.

— Op mijn woord. Het is een gevolg van de tijdsomstandigheden, dat jonge, adellijke Russinnen circusartiesten werden.

Al pratende waren de twee vrienden het drietal politiemannen gevolgd.

Toen zij vrij dicht achter hen liepen, hoorden zij Baxter bevelend tot de beide rechercheurs zeggen:

— Gij begeeft u dus vanavond om zeven uur naar het circus en wacht aan de ingang op mijn bevelen.

— Uitstekend, inspecteur, antwoordde een der rechercheurs.

Daarop scheidden deze van inspecteur Baxter, die haastig doorliep.

— Zie je wel, dat ik gelijk heb, amice, zei Raffles tot Brand.

— Ik geloof het nu ook, Edward. Het edele drietal moet beslist op de juwelen van de mooie paardrijdster passen.

— En wij zullen, op onze beurt, op hen passen. Ik wil daar eens een echte ouderwetse grap mee beleven.

— Daarbij help ik je van ganser harte.

— Dat wist ik wel.

— Wat denk je nu te gaan doen?

— Het eerst Baxter nagaan. Hij slaat de weg naar zijn huis in, naar 't schijnt.

— Wat zou hij daar gaan doen?

— Ik vermoed het, maar ik weet het niet zeker, en omdat ik het zeker wil weten, zullen wij hem volgen. Als hij met een groot valies in de hand zijn huis weer verlaat, dan weet ik genoeg.

Twintig minuten later had Baxter zijn huis bereikt.

Hij opende de deur met zijn sleutel en ging binnen.

Een kwartier verstreek.

Toen ging de deur weer open en de inspecteur verscheen op de drempel.

Raffles stootte Brand, die zich met hem achter een geparkeerde dokters-auto had verscholen, in de ribben.

— Zie je het? fluisterde hij.

— Wat?

— Wel, het valies.

— Zeker zie ik het. En wat zou dat?

— Daar heeft hij zijn vermomming in.

— Denk je dat?

— Ik ben er bijna zeker van. Laten we hem nog even nagaan; we hebben nog drie kwartier de tijd.

Zij doken weg, lieten de inspecteur voorbijgaan en volgden hem toen opnieuw.

Een paar honderd passen verder zagen zij Baxter een kapperswinkel binnengaan.

— Daar wachtte ik op, zei Raffles met voldoening. Charles, jij zult in het geheel geen argwaan wekken. Je ziet er precies uit als een echte stalknecht. Ga jij eens voor die winkel staan, natuurlijk zo, dat ze je daarbinnen niet in het oog krijgen, en loer eens af, welke soort en kleur pruik onze vriend koopt.

— Weet je dat dan? vroeg Brand.

— Weten niet, maar sterk vermoeden doe ik het wel.

Brand slenterde de straat door als een werkeloze, die met zijn tijd geen weg weet.

Toen hij voor de kapperszaak aangekomen was, vatte hij daar post, schijnbaar om naar de plaatjes in een boekwinkel daarnaast te kijken, terwijl hij inderdaad geen blik van de kapperswinkel en de nieuwe klant afwendde.

Baxter stond namelijk voor de toonbank, prijkend met een bespottelijke pruik, zoals de circuskunstenmakers er een op hebben, die voor August de Domme moeten spelen.

Brand, vrezend dat hij aanstonds in lachen zou uitbarsten, liep weer naar Raffles terug en vertelde hem wat hij zoëven had gezien.

Deze begon op zijn beurt te lachen en zei:

— Ik geloof, dat wij hier aan de vooravond staan van een grap, zoals wij er in lange tijd geen beleefd hebben, amice. Maar ga nu gauw eens kijken wat onze man nog meer voor dwaasheden gaat uithalen. Hij zal het hier wel niet bij laten.

Brand begaf zich weer naar zijn post

en kwam juist bijtijds om nog te kunnen zien hoe Baxter naar het scheersalon verdween.

Hij begreep wel, dat er nu voorlopig niets meer te zien zou zijn. De inspecteur was ongetwijfeld voornemens, zijn schone wezentrekken enige verandering te laten ondergaan.

Brand ging dus maar weer naar Raffles terug, en deelde hem mede wat hij gezien had.

— De waardige inspecteur zal waarschijnlijk een stukje van zijn overheerlijke baard opofferen, zei Raffles. Voor August de Domme spelen met een lange rosblonde baard gaat al heel moeilijk. Wij kunnen nu wel een kwartiertje omlopen, want zolang zal het « offer » wel duren.

Zij liepen een paar straten om, en

keerden terug juist op het ogenblik dat Baxter de winkel verliet.

— Ik kan niet zeggen, dat hij er mooier op is geworden, zei Raffles lachend.

— Je hebt gelijk, hij is nog heel goed toonbaar met zijn lange baard, maar zodra hij die om de een of andere reden afscheert, is het helemaal mis. Hij ziet er met dat korte puntbaardje uit als wijlen Edward de Zevende, als die goede koning influenza had. Pas op, dat hij ons niet ziet.

— Geen nood, hij zit te diep in de zorg om zijn geschonden schoonheid aan het oog der mensheid te onttrekken. En nu we weten, hoe onze vriend er vanavond zal uitzien, nu gauw naar het circus. We kunnen er gerust alles onder verwedden, dat wij hem daar aanstonds ook zullen ontmoeten.

HOOFDSTUK IX

DE REPETITIE

Toen Raffles en Brand het circus bereikten, waren de repetities reeds begonnen. De grote toeschouwersruimte was nu geheel in orde, en alles was gereed gemaakt voor de avondvoorstelling.

Raffles sloeg voor het ogenblik geen acht op de drukte, maar liep recht door naar de stallen, waar hij al gauw de twee gebroeders Bellini vond, die in zak en as zaten over de onverwachte ramp, die hun troepje getroffen had.

Raffles stelde zich aan hen voor en zei dat hij hoopte, hun het verlies van hun makker zo weinig mogelijk te doen gevoelen.

De beide acrobaten, prachtig gebouwde kerels, bekeken de « nieuweling » met het oog van kenners, en hun onderzoek scheen naar volkomen tevredenheid uit te vallen.

Raffles begaf zich naar de kleedkamer die voor de gezamenlijke mannelijke artiesten was bestemd en stak zich daar in het acrobatentricot, dat hij reeds door

zijn trouwe bediende op zijn telefonische aanvraag had laten brengen.

Daarop ging hij weer naar de piste, die nu door de andere artiesten verlaten was, daar de « gebroeders Bellini » de beschikbare ruimte voor zich alleen nodig hadden.

De twee andere acrobaten, die toch al heel wat schoon gebouwde gestalten in hun kunstenaarsleven gezien hadden, stonden verstomd over de edele lijnen van Raffles' lichaam en de krachtige bouw van hun nieuwe makker. Met bewondering en zelfs met enige afgunst keken zij naar zijn sterk gespierde en toch zo slanke armen, zijn stierennek en zijn brede borst, als van een antiek Hercules-standbeeld.

Nadat Raffles de toeren een paar maal geoefend had, kende hij ze evengoed alsof hij ze zijn gehele leven gedaan had.

— Die man is eenvoudig een wonder, mompelde Brand in zichzelf. Hoe meer

ik hem leer kennen, hoe meer ik begin te geloven dat hij alles kan en kent, wat een sterfelijk mens gegeven is te kunnen en te kennen. Als ik hem morgen vroeg, even een paar duizend pond sterling goud te maken... ik ben vast overtuigd dat hij het doen zou.

Met onverholven bewondering keek hij naar de souplesse en het gemak waarmee Raffles de moeilijkste toeren als het ware spelenderwijs verrichtte.

Na een goede drie kwartier, toen de twee andere acrobaten blijkbaar vermoeid waren en een weinig rust behoeften, was Raffles nog zo fris als een hoentje.

— Denkt ge dat het zal gaan? vroeg Raffles aan de beide artiesten.

— Of het gaan zal, vraagt ge? riepen zij bijna tegelijkertijd uit. Wel, wij werken nu al zeven jaar met elkaar, en we hebben nog nooit een « drager » gehad als gij. Wij zullen het wel met elkaar vinden, kameraad, en als onze derde man soms invalide mocht blijven, dan zullen we niets liever zien dan dat gij zijn plaats voor goed inneemt.

Raffles glimlachte even raadselachtig. Hierop scheidden zij. De twee acrobaten trokken hun dagelijkse kleren weer aan, terwijl Raffles Brand ging opzoeken.

Hij vond hem aan de ingang naar de stallen. Dadelijk viel hem het olijke lachje op het gelaat van Brand op.

— Je hebt zeker goed nieuws te vertellen? vroeg hij.

— Prima nieuws. Weet je wie ik hier heb zien rondscharrelen, terwijl je met de toeren bezig was?

— Ik kan het wel raden. De heer Baxter in hoogsteigen persoon.

— Geraden. Met zijn handtas.

— Dan begint de pret dus al heel gauw. Weet je, wie er nu nog ontbreken? Olga Dimitrieff en onze nobele adellijke heren. Dan zou het stel compleet zijn.

— Wat ons mooi paardrijdstertje betreft, kan ik je al zeggen, dat ze hier is. Ik heb haar een kwartier geleden het circus zien binnen komen, en naar de box van haar paard gaan.

Brand had, terwijl hij dit zei, naar

de ingang van het gebouw gekeken en trok nu zijn vriend plotseling achteruit, roepende:

— Het geluk is ons wel goed gezind, want daar komen zowaar onze heertjes aan.

Inderdaad kwamen op dat ogenblik graaf Highburn en viscount Bournemouth binnen.

De directeur die hen begeleidde, putte zich uit in plichtplegingen en wees de beide heren de weg.

Spoedig waren zij zo dichtbij, dat Raffles en Brand duidelijk konden verstaan wat er gesproken werd.

— En is dat mooi paardrijdstertje van u op dit ogenblik aanwezig? vroeg Highburn met zijn onuitstaanbaar neusgeluid.

— Gij bedoelt zeker Olga Dimitrieff? vroeg de directeur op enigszins benauwde toon, daar hij natuurlijk wel wist, dat de twee heren bij de ster van zijn troep geen schijn van de schaduw van een kans zouden hebben.

— Precies. Haar bedoelen wij, merkte Lord Highburn op, terwijl hij welgevallig over zijn pover snorretje streek.

— Ja, heren, zij is op het ogenblik hier, maar ik denk, dat gij haar nu niet zult kunnen spreken, daar zij nog moet repeteren.

— O. Dat hindert niet. Daar zullen we graag naar blijven kijken.

— Zoals de heren verkiezen, zei de directeur, die er zich wel voor zou wachten twee zulke schatrijke en bovendien nog adellijke heren voor het hoofd te stoten. En denken de heren de voorstelling van hedenavond bij te wonen, als ik vragen mag?

— Natuurlijk, zei Lord Highburn.

— Dan zal het mij een grote eer zijn als de heren de stallen zullen willen bekijken, die nu nog niet geheel in orde zijn. Ik geloof te mogen zeggen dat ik op het ogenblik een der beste stallen van Europa heb... en misschien wel van de gehele wereld.

— Daar zullen wij ons dan vanavond van overtuigen, mijnheer.

Raffles en Brand hadden geen woord van dit gehele gesprek gemist, en ke-

ken elkaar nu veelbetekenend aan.

— Dat belooft wat, fluisterde Brand.

— Het wordt schitterend, meende Raffles. Ik kan je zeggen, dat ik naar de avond snak als een dorstig hert naar het water. Maar wat is dat nu? zo viel hij zichzelf plotseling in de rede, terwijl hij met ingespannen aandacht naar de trap keek, die naar de kleedkamers leidde.

Brand volgde de richting van zijn blik.

Bovenaan de trap zag hij een man verschijnen, in het costuum van August de Domme, dat wil zeggen, gekleed in een veel te lange, onzinnig wijde broek, onmetelijke schoenen met vuilwitte slobkousen, een zwarte jas met meterlange panden, een paar reusachtige « vadermoorders », en manchetten van een paar decimeters lengte.

Deze man had een zwarte, slecht zittende pruik op, die met een geweldige, steile kuif prijkte. Hij had een bespottelijke, groene parapluie in de ene, en een vuurrode zakdoek, van de afmeting van een klein tafellaken, in de andere hand.

Langzaam en met de grootste moeite, vanwege de kolossale schoenen, kwam hij de trap afsukkelen.

Raffles en Brand moesten elkaar in de arm knijpen om niet in een brullend lachen uit te barsten.

Want deze zotte figuur was niemand anders dan inspecteur Baxter.

— Ik begrijp niet, waarom hij niet optreedt, fluisterde Brand. Hij zou een succes hebben, waarom alle andere clowns hem zouden benijden.

— Je hebt gelijk, antwoordde Raffles zacht. We zullen ons even aan hem

voorstellen.

— Zou dat geen kwaad kunnen?

— Welneen. Hij zal ons eenvoudig voor « collega's » aanzien. Wij zijn te goed vermomd.

Baxter was nu, met eindeloze inspanning, onder aan de trap gekomen.

Raffles trad op hem toe en zei:

— Ik mag zeker een collega in je begroeten? Ik ben een der leden van het « Trio Bellini ». En dit is een vriend van mij, een pikeur, zoals er weinig zijn.

— O, heel aangenaam. Heel aangenaam, stotterde Baxter, nu hij zo plotseling als circusclown werd aangesproken.

Hij had bijna op militaire wijze gesalueerd, maar gelukkig bedacht hij nog juist intijds dat dit een August de Domme niet paste.

— Je bent zeker een der eerste krachten van de troep? vroeg Raffles vriendelijk.

— Ik? Och... Er zijn er misschien veel betere, stotterde de inspecteur, die met zijn houding geen raad wist.

— Je ziet er anders prachtig uit. Je bent het ware type van de August. Ga je nu repeteren?

— Repeteren? vroeg Baxter verschrikt. Neen, dat hoeft niet, ik kan mijn nummer wel dromen.

— Zoveel te beter. Tot vanavond dan.

— Tot vanavond.

Raffles boog beleefd voor de inspecteur, die onhandig terug boog.

Onder het weggaan zei Brand:

— Ik heb nog nooit iemand zo verbazend veel op een vogelverschrikker zien lijken.

— Dat geef ik je toe, amice. Hij is eenvoudig onbetaalbaar.

HOOFDSTUK X

TWEE GEVAARLIJKE SINJEURS

Graaf Highburn en Viscount Borne-mouth hadden zich, alsof ze in het circus al jaren thuis waren, naar de stallen

begeven.

Directeur Althoff had hen onder duizend verontschuldgingen alleen gela-

ten, daar zijn bezigheden hem elders riepen.

— Nu zijn we dan in het hol van de leeuw, Highburn, zei Bornemouth lachend, toen zij de stallen betraden. Hebt gij al een plan ontworpen?

— Als ik niet slaag met goud en juwelen, en zij koppig blijft, dan heb ik een plannetje dat in ieder geval deugdelijk zal blijken.

— En dat is?

— Wel, ik heb bij de juwelier Goldstein in Bondstreet een prachtige gouden ring in de vorm van een slang met smaragdogen zien liggen, juist iets voor haar. Die bied ik haar aan, en als zij weigert...

— Welnu?

— Dan schaken wij haar. Ik moet dat meisje hebben.

— Je durft nogal. En de politie?

— O, ik zal het wel zo inrichten, dat die geen vat op mij heeft. Ik heb dat al meer bij de hand gehad.

Onder het spreken waren zij de box genaderd, waar de prachtige Barbarijse schimmel Sultan gestald stond, het heerlijke dier, waarmede Olga Dimitrieff reeds zoveel succes had geoogst.

Een stalknecht was bezig de box te schrobben.

Graaf Highburn keek enkele ogenblikken zwijgend toe en zei na een poos:

— Dat is een prachtig dier, vriend.

De stalknecht keek even van zijn werk op, en zei brommend:

— Een dier, dat het beter heeft dan menig mens, sir.

— Hoezo?

— Wel, het heeft iedere dag goed voer in overvloed, en weinig werk. En ik, die het moet oppassen, verdien net genoeg om niet van honger te sterven.

Graaf Highburn spitste zijn oren.

Hij had hier bepaald een geschikt assistent voor zijn laaghartige plannen gevonden.

— Zo, dus je zou er niet op tegen zien, als je er zo nu en dan eens iets bij zou kunnen verdienen?

— Dat kan ik je op een briefje geven, mijnheer, zei de man, terwijl hij de spreker strak aankeek. Als u soms een kar-

weitje voor me hebt op te knappen, dan houd ik me aanbevolen. De tijden zijn slecht, en er schiet niet eens meer een behoorlijk spatje op over.

Highburn keek omzichtig om zich heen. Toen hij zich er van overtuigd had, dat er niemand in de nabijheid was, zei hij fluisterend:

— Zou jij wel een paar pond willen verdienen, man?

De stalknecht keek graaf Highburn wantrouwend aan. Maar zijn ogen schitterden hebzuchtig toen hij zei:

— Een paar pond, mijnheer? Dat is een heleboel geld, en daarvoor zal ik zeker wel heel wat moeten doen?

— Och, dat zal je wel meevallen.

— Zeg op dan, mijnheer, en als ik het zonder al te groot gevaar doen kan, dan ben ik je man.

Lord Highburn keek nogmaals om alvorens verder te gaan.

Toen zei hij op fluisterende toon:

— Je meesteres gaat zeker iedere dag een wandelrit maken?

— Ja, mijnheer, elke ochtend, en als zij in Londen is, steeds in HydePark.

— Altijd op hetzelfde paard?

— Altijd. Trouwens mijn meesteres heeft maar één paard, en zou voor al het geld ter wereld niet op een ander paard willen zitten dan op haar trouwe Sultan.

— Rijdt zij steeds alleen uit?

— Soms ga ik mee, maar dat gebeurt maar hoogst zelden, daar mijn meesteres er de voorkeur aan geeft, alleen te zijn, als zij uitrijdt.

— Zo, zo! Hm! Dat paard is zeker heel kostbaar?

— Dat kan zelfs een leek wel zien, mijnheer. Het is een volbloed Barbarijer die zijn vijfhonderd pond sterling dubbel en dwars waard is.

— Maar een klein sneetje in de hiel zou het geen kwaad kunnen doen?

De stalknecht keek de vrager scherp aan.

— Het zou er van afhangen, of dat sneetje diep zou moeten zijn, of maar net voldoende om het paard tijdelijk kreupel te maken.

— Ik geloof dat wij elkaar wel zul-

len begrijpen, vriend. Het is er mij inderdaad slechts om te doen, dat het paard na enige tijd een beetje kreupel wordt, zodat het niet verder kan.

— En het doel, mijnheer? vroeg de stalknecht op vreemde toon.

— Och, beste vriend, een eenvoudige grap, anders niet.

— Kom, mijnheer, zou het niet veel beter zijn, als we open kaart met elkander speelden? Denkt gij met een gek te doen te hebben? Meent gij, dat ik niet drommels goed snap wat gij voor hebt?

Lord Highburn scheen enkele ogenblikken na te denken. Hij bekeek de stalknecht even met opmerkelijke blikken. Toen kwam hij tot de overtuiging dat, alles wel overwogen, het maar het beste zou zijn, de man in vertrouwen te nemen.

— Welnu dan, zei hij nog enigszins aarzelend. Ik wil wel bekennen, dat ik smoor ben op Miss Dimitrieff, maar zij wil niets van me weten. Toch moet en zal ik haar hebben. En ik heb mijzelf voorgenomen dat zij de mijne zal zijn, hoe en op welke manier dan ook. Als zij niet goedschiks wil, dan maar kwaadschiks. Ik weet vanavond of het een of het ander het geval zal zijn. Zo uw meesteres mij niet ter wille wil zijn, zal ik u waarschuwen en moet gij mij behulpzaam zijn om haar te schaken.

— En denkt gij dat ik mij tot zo iets leen voor het bespottelijk bedrag, dat gij mij hebt durven aanbieden? riep de stalknecht op spottende toon uit. Een paar pond om mijn meesteres te verraden? Neen, mijnheer, thank you very much, dan zult u nog heel anders over de brug moeten komen. Voor minder dan honderd pond krijgt u me niet en boter bij de vis of ik loop dadelijk naar de baas en vertel hem even wat u van plan bent.

Graaf Highburn zag heel goed in, dat

het de man ernst was.

Hij haalde dus zijn portefeuille uit de zak en nam er een pakje bankbiljetten uit, die hij eerst zorgvuldig nateelde, terwijl de stalknecht geen oog van hem afwendde.

— Ziedaar, man, zei de « edele » graaf terwijl hij hem honderd pond overhandigde. Maar nu reken ik ook vast op je.

Daarop wenkte hij de stalknecht nonchalant toe en verliet het circus op de voet gevolgd door zijn trawant en trouwe satelliet Lord Bornemouth.

De stalknecht keek het edele span met een eigenaardige blik na. Hij stak het pakje bankbiljetten in zijn binnenzak en ging zacht fluitend naar de ingang van het circus.

Raffles stond onverschillig tegen de deur geleund.

De stalknecht liep op hem toe en zei zacht:

— Wij hebben de schurken beet, Edward. Zij zijn in de val gelopen met een zevenmijls vaart. En ik heb bovendien nog honderd pond op de kop getikt.

— Dat heb je prachtig gedaan, amice, zei Raffles. Vertel mij eens gauw hoe je hem dat geleverd heb.

Brand, want niemand anders was de gewaande stalknecht geweest, vertelde in het kort welk gelukkig toeval hem in aanraking met de twee samenzweerders had gebracht en hoe hij achter hun plannen was gekomen.

— Het kon niet mooier, riep Raffles verheugd uit, toen Brand met zijn verhaal klaar was. Wij hebben ze beet. En ik voorspel je een prachtige avond, vooral als onze waarde vriend Baxter de feestelijkheden nog wat opvrolijkt door zijn meesterlijke grappen. En nu gauw naar huis om daar jouw kostuum voor de voorstelling morgenochtend in Hyde-park in orde te maken.

HOOFDSTUK XI

EEN GOEDE GRAP

De avond was aangebroken.

De grote circustent schitterde van licht en een eindeloze mensenstroom trok het circus binnen, zodat de directeur zich vergenoegd in de handen wreef. Zulk een recette had hij in lange tijd niet gemaakt. Die nieuwe parterre-acrobaat bracht hem bepaald geluk aan, en hij moest stellig zien, dat hij die prachtkerel in zijn bezit hield.

In de stallen heerste een grote drukte.

De muziek speelde een opwekkende mars en er heerste in het gehele gebouw een feestelijke, prettige stemming.

Baxter zat in een der afzonderlijke kleedkamertjes, die voor artiesten van naam waren gereserveerd. De inspecteur had de directeur met zijn kwaliteit in kennis gesteld en hem het doel van zijn komst verteld. Men kan niet bepaald zeggen, dat Althoff biezonder was ingenomen met het plannetje van zijn bezoeker. Maar toen hij hoorde, dat het om de juwelen van een zijner beste artiesten ging, die hem iedere avond een klein kapitaal liet verdienen, toen gaf hij Baxter volle vrijheid om te doen wat hij het beste achtte.

Althoff moest hem dan ook op zijn woord van eer beloven, niets van zijn, Baxter's plan, te verklappen.

Toen hij ongeveer een centimeter verf op zijn gezicht had gesmeerd en er werkelijk uitzag om met geen tang aan te pakken, was het ongeveer zeven uur en langzamerhand kwamen de artiesten opdagen.

De algemene kleedkamer was naast de zijne gelegen en hij hoorde druk gepraat en gelach van de mannen, die zich daar in hun gewaad als pikeur, koorddanser, degenklikker of dierentemmer kwamen steken.

Hij vond, dat hij buiten wel eens een kijkje kon gaan nemen en verliet daarom de kleedkamer.

Beneden liep hij bijna regelrecht Olga Dimitrieff tegen het lijf.

Deze keek de nieuwe clown, die zij nog nooit gezien had, verwonderd aan, maar haar verbazing veranderde in grote pret toen Baxter met een stem van de Marqué uit een melodrama zei:

— Vrees niets. Ik ben het. Want nu pas herkende zij de inspecteur van politie, die haar met zijn hinderlijke beleefdheid was lastig gevallen.

— Maar geeft u zich nu werkelijk niet te veel moeite, mijnheer? vroeg zij, met moeite haar lachen verbergend.

— Helemaal niet, zei Baxter, terwijl hij zich met zijn vuurrode zakdoek het gelaat bette, dat thans het midden hield tussen een bedorven tomaat en een overoude Leidse kaas.

— Voor u zou ik door het vuur willen gaan en ik beloof u, dat geen duizend meesterdieven ter wereld u uw juwelen zullen ontnemen, zolang er nog een sprankje leven in deze mannelijke borst huist.

Maar toen hij de piste wilde binnestappen, werd zijn aandacht getrokken door twee keurig geklede heren in avondtoilet, die bij een ingang naar de stallen met elkaar stonden te fluisteren.

— Die twee heren lijken al verbazend veel op het stel, waarvan Olga Dimitrieff mij verteld heeft, mompelde hij bij zichzelf.

Hij kwam nog een paar passen dichterbij tot hij vlak achter hen stond, juist op het ogenblik, toen de korte dikke aan de lange magere vroeg:

— En heb je nu de ring bij je?

Baxter had wel kunnen jubelen van blijde verrassing.

Het geluk was hem toch maar weer gunstig. Alles wat hij aanpakte lukte hem toch maar. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of hij had hier te doen met een paar internationale gauwdieven

van de gevaarlijkste soort.

Omzichtig draaide hij om de twee spreken den heen en zag dat de langste van hen een fraai etui te voorschijn haalde, waaruit hij een schitterend voorwerp nam.

Baxter kon nauwelijks een uitroep van schrik weerhouden. Het was een ring in de vorm van een slang, met ogen van smaragd.

Hij stond op het punt naar hen toe te gaan en hen eenvoudig te arresteren, toen hij bedacht, dat dit eigenlijk toch moeilijk ging.

Ten eerste zag hij er als politiemans weinig presentabel uit, en ten tweede verdiende het misschien de voorkeur van de voorstelling af te wachten.

Ten slotte overwoog hij, dat Olga Dimitrieff hem des te beter gezind zou zijn, naar gelang hij haar een grotere dienst bewees.

Baxter verwijderde zich dus ongemerkt en daar deed hij heel verkeerd aan.

Welk een zee van ellende zou deze man zich zelf bespaard hebben, wanneer hij nog slechts vijf minuten op dezelfde plaats was blijven staan.

Want nauwelijks was hij goed en wel verdwenen, of Olga Dimitrieff trad het circus binnen, stak dwars de piste over en wilde de stallen binnegaan, om naar haar paard te zien, toen zij daar werd aangesproken door dezelfde heren, die haar de vorige dag op straat hadden lastig gevallen.

Met gefronste wenkbrauwen bleef zij staan.

— Madame, zei Lord Highburn, terwijl hij hoffelijk de hoge hoed afnam, ik ben tot mijn grote vreugde achter uw naam en uw beroep gekomen en ik heb mij willen haasten, hedenavond uw wereldbepaalde kunst te bewonderen. Daar het echter een schande zou zijn, indien een knap jong meisje als gij te paard steeg zonder sieraden, zo ben ik zo vrij u dit kleinood aan te bieden, dat gij, hoop ik, als souvenir van een uwer eerbiedigste vereerders zult willen dragen.

Olga Dimitrieff keek de adellijke los-

bol strak aan.

Toen strekte zij de hand naar de prachtige ring uit, nam hem aan, bekeek hem even en zei toen op trotse toon:

— Weet ge, wat ik met ongevraagde juwelen doe? Zie, dat doe ik er mee.

En met een forse zwaai smeet zij de kostbare ring ver achter zich, zodat hij in het zand terecht kwam en verwijderde zich met fier opgeheven hoofd.

Highburn keek zijn vriend Bournemouth en deze keek Highburn aan.

Eindelijk zei laatstgenoemde, schor van woede:

— Dat is me nog nooit in mijn leven overkomen. Welnu, dan zullen we een paardenmiddel gebruiken. Ik ga onmiddellijk de stalknecht opzoeken en hem zeggen, dat wij op hem rekenen.

Met haastige schreden verwijderden de twee waardige vrienden zich.

Maar twee mannen waren ongezien getuigen van het voorgevallene geweest: Raffles en Brand.

Zij waren te ver af geweest om te kunnen horen wat er gesproken werd, maar de gebaren van de paardrijdster hadden aan duidelijkheid niets te wensen overgelaten.

Het was onder die bedrijven acht uur geworden en de voorstelling ging beginnen.

Het eerst trad de directeur, Althoff, op met zijn acht beroemde Trakaners, vervolgens nam een koorddanser zijn plaats in.

Toen deze voor het applaus bedankt had, was de beurt aan het Trio Bellini.

Raffles ontdeed zich van zijn overjas, die hij over zijn dun maillot had aangehouden en betrad met zijn twee tijdelijke kameraden de piste, maar niet dan na Brand te hebben toegeflusterd:

— Zet je ogen goed open, amice. Let op Baxter, maar let tevens op de juwelen, want men kan nooit weten.

— Je kunt je op mij verlaten, Edward, en nu goed succes, antwoordde Brand.

Men kan gerust zeggen, dat Brand de enige man in het hele circus was, die wist, dat een der drie gebroeders de

doodsvijand van inspecteur Baxter, Raffles was.

Een stormachtig applaus begroette iedere toer, en aan het slot van het nummer scheen het gejuich geen einde te zullen nemen.

Wat hij anders maar hoogstzelden deed, dat deed directeur Althoff nu: hij ging in de gang naar de stallen met uitgestrekte handen op Raffles toe, die zich door Brand snel weer in zijn overjas had laten helpen, daar hij bezweet was, en zei:

— Ik geef je een pond per avond meer, als je een contract voor een half jaar bij mij wilt tekenen.

— Daar praten we nog wel eens over zei Raffles lachend, terwijl hij zich met Brand naar de kleedkamer begaf.

Nog een paar nummers volgden en toen was het pauze.

Brand nam Raffles terzijde en fluisterde hem in:

— En hoe is het nu met onze grap?

— Daar beginnen we nu aan.

— Ik moet je bekennen, dat ik vreselijk nieuwsgierig ben.

— O! Het is heel eenvoudig. Ga maar met me mee.

Raffles ging Brand voor naar de cantine, die achter de stallen was gelegen.

Daar zaten een viertal clowns een glas bier te drinken.

Raffles trad binnen, klopte een der artiesten op de schouder en fluisterde hem toen zacht in het oor:

— Wil jij en je kameraden zonder enige moeite ieder vijf pond verdienen en tegelijkertijd een goed werk verrichten?

De clown keek Raffles even stom verbaasd aan, maar één blik was voldoende om hem te doen zien, dat deze in volle ernst sprak.

Hij beraadslaagde even met zijn makkers en een minuut later stonden de zes mannen in een stil hoekje van de stal geheimzinnig met elkaar te fluisteren, terwijl nu en dan een met moeite onderdrukt gelach uit het troepje opsteeg.

* * *

De pauze was afgelopen.

Het publiek, dat de stallen bezocht

had, nam weer plaats.

Het licht in het circus ging weer op en de muziek zette een vrolijk wijsje in.

Graaf Highburn en Viscount Bournemouth zaten in een loge vlak tegenover de ingang der stallen en Baxter, op wiens gelaat door de spanning en de angst, dat zijn « boeven » hem zouden ontsnappen, de schmink bij straaltjes afliep, had achter het grote gordijn post gevat, dat de stallen van de piste scheidde en verloor hen geen ogenblik uit het oog.

Het eerste nummer na de pauze was afgelopen en nog steeds stond de zogenaamde August de Domme door de reet van het scherm te loeren.

Het tweede nummer was nauwelijks afgelopen, toen Baxter werkelijk meende dat de wereld verging.

Hij voelde zich namelijk plotseling ruw aangegrepen door vier paar krachtige handen en onweerstaanbaar in het verblindende licht van het circus en naar de arena gesleept.

Een juichkreet ging onder het publiek op.

Het publiek begreep, dat er een allerleukst nummertje te wachten was, want de vier nieuw binnengekomen clowns behoorden tot de besten van Europa.

— Laat me los, riep Baxter woedend, op gedempte toon tot een der clowns.

Het publiek schaterlachte.

Zelfs graaf Highburn en viscount Bournemouth, die al blasé waren van dit soort grappen, moesten lachen om het gezicht van deze voortreffelijke August de Domme.

Midden in de piste stond een houten keukentafeltje en een paar stoelen, benevens een grote emmer met warm water.

De clowns sleurden de rampzalige Baxter naar een der stoelen en duwden hem er op neer.

Nu kende de woede van de inspecteur geen grenzen meer.

Hij vreesde een valstrik van de twee boeven en gilte luidkeels:

— Als jullie me niet loslaat, zal ik ieder een half jaar in het cachot op water en brood laten stoppen.

Het publiek lachte tranen.

Een der clowns haalde een eind touw te voorschijn en bond Baxter op een stoel midden in de arena vast.

De tweede kwam met de emmer warm water aandragen en begon het gelaat van de beklagenswaardige inspecteur van politie met een spons te bewerken.

Toen het slachtoffer ongeveer zijn normale wezentrekken had herkregen, wipte clown nr. drie hem de pruik van het hoofd...

Een kreet van verbazing steeg onder het publiek op.

— Het is Baxter, gilde men op het schellinkje.

De kreet werd onmiddellijk door de stallesplaatsen en de loges overgenomen.

— Het is Baxter, schreeuwde men overal.

— Laat me los, schurken, boeven, schreeuwde Baxter. Ik zal jullie allemaal tien jaren naar de gevangenis sturen.

Plotseling kreeg hij de loge in het oog, waar Lord Highburn en Lord Bornemouth gezeten waren.

De twee heren waren opgestaan en wilden zich verwijderen, daar zij blijkbaar genoeg van de voorstelling hadden.

Plotseling begon Baxter te gillen, terwijl hij op de twee vertrekkende adellijke heren wees:

— Daar gaan de twee schoeljes. Houd ze vast. Houdt de dief. Moord! Brand! Niemand de deur uit. Politie! Zij hebben de ring van Olga Dimitrieff gestolen. Blijf zitten of ik schiet.

Baxter schreeuwde dit natuurlijk in blinde woede, want zijn revolver lag vel-

lig in zijn kamer thuis.

Eindelijk kregen de clowns medelijden met hem en sjoorden hem met stoel en al de arena uit, terwijl de inspecteur het circus met zijn gebrul vervulde en spartelde als een varken, dat men ter slachtbank wil voeren.

* * *

Met de twee adellijke heren liep het echter nog minder aangenaam af.

Twee politieagenten, die steeds aan de ingang op post stonden, hadden Baxter herkend, toen hij van de laag schmink ontdaan was.

En toen zij de twee heren zo vlug het circus zagen verlaten, terwijl hun superieur hen voor boeven en dieven uitmaakte, meenden zij er goed aan te doen hen te arresteren.

De twee heren werden naar de stallen gebracht, waar de intussen van zijn boeien bevrijde Baxter, schuimbekkend van woede, tot zijn twee ondergeschikten zei:

— Fouilleert die kerels en als een hunner een gouden ring in de vorm van een slang bij zich heeft, brengt ze dan naar het bureau en sluit ze op.

Vlug fouilleerden de twee politieagenten het tweetal en vonden natuurlijk het etui met de kostbare ring. Ondanks al hun protesten zaten de twee adellijke clubleden twintig minuten later veilig en wel achter slot en grendel.

Wat Baxter wedervoer, nadat hun onschuld de volgende dag gebleken was, dat meldt de geschiedenis niet, maar toen de voorstelling was afgelopen, zei Raffles lachend tegen zijn vriend:

— Jij behoeft morgen althans niet als amazone te fungeren, amice.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE IVOREN DOLK

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPESTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266